

Η Ναταλία Καπατσούλια γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και σκίτσο, εικονογράφηση και γελοιογραφία στο εργαστήρι του Σπύρου Ορνεράκη. Της αρέσει να σκέφτεται με εικόνες και να ζωγραφίζει σκέψεις. Ζει και εργάζεται στην Κεφαλλονιά.

Ο Παύλος είναι ένα αγόρι εντεκάμισι χρονών με τις αγάπες του, τις αδυναμίες του, τις αντιπάθειες και τις παραξενιές του... Μια μέρα της άνοιξης ξυπνάει με ένα πλάσμα πάνω από το κεφάλι του, που στην αρχή τον τρομάζει, αλλά σιγά σιγά καταφέρνει να το εξημερώσει και να του δώσει όνομα: το λέει Παντεσπάνιους. Σύντομα καταλαβαίνει ότι ο Παντεσπάνιους πηγαίνει παρέα με τον σακχαρώδη διαβήτη που ήρθε στη ζωή του για να μείνει. Όμως ο Παύλος είναι αποφασισμένος να μην τον αφήσει να τον καταδυναστεύει, αλλά να ζήσει μαζί του. Θα τα καταφέρει;

Δε μένει παρά να διαβάσουμε το ημερολόγιό του!

Λ. Συγγρού 348, Κτήριο Α, 176 74 Καλλιθέα,
Τηλ.: 210-9001600, Fax: 210-9249088
www.sanofi.gr

ISBN 978-618-82247-0-4

9 786188 224704 >

ISBN: 978-618-82247-0-4

Φίλιππος Μανδηλαράς

Ο Παντεσπάνιους κι εγώ

SAGR.SA.15.10.0031

Φίλιππος Μανδηλαράς

Ο Παντεσπάνιους κι εγώ

Το ημερολόγιο ενός παιδιού
με σακχαρώδη διαβήτη

Εικονογράφηση
Ναταλία Καπατσούλια

Ο Φίλιππος Μανδηλαράς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1965. Μετά τις σπουδές του, αποφάσισε να ασχοληθεί με την παιδική και εφηβική λογοτεχνία ως συγγραφέας, μεταφραστής, αναγνώστης και επιμελητής. Έχει εκδώσει πολλά βιβλία για παιδιά κάθε ηλικίας και εφήβους κι έχει μεταφράσει ακόμα περισσότερα. Ζει στη Χίο με την οικογένειά του και κάμπουσες γάτες.

Πίσω πλευρά εξωφύλλου

Πίσω πλευρά Οπισθόφυλλου

Ο Παντεσπάνιος κι εγώ

Το ημερολόγιο ενός παιδιού
με σακχαρώδη διαβήτη

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Συγγραφέας: Φίλιππος Μανδηλαράς

Εξώφυλλο, εικονογράφηση: Ναταλία Καπατσούλια

ISBN: 978-618-82247-0-4

Copyright: SANOFI-AVENTIS A.E.B.E.

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2016

Εκδότης: SANOFI-AVENTIS A.E.B.E.

Μια πρωτοβουλία ευαισθητοποίησης για τον διαβήτη τύπου 1
από τη:

Υπό την αιγίδα των:

Φίλιππος Μανδηλαράς

Ο Παντεσπάνιους κι εγώ

Το ημερολόγιο ενός παιδιού
με σακχαρώδη διαβήτη

Δυο λόγια για την πρωτοβουλία

Η φαρμακευτική εταιρεία Sanofi υλοποιεί μία σημαντική πρωτοβουλία για την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση σχετικά με τον διαβήτη τύπου 1. Η εκστρατεία φέρει την έγκριση του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων (Αρ. Πρωτ. Φ14/23/7807/Δ1, Μαρούσι 19-1-16), ενώ τελεί υπό την αιγίδα της Ελληνικής Διαβητολογικής Εταιρείας (ΕΔΕ) και της Ελληνικής Ομοσπονδίας για τον Διαβήτη (ΕΛΟΔΙ). Στόχος της πρωτοβουλίας είναι να ενημερώσει δασκάλους, γονείς και μαθητές για τον διαβήτη τύπου 1 και τη διαχείρισή του.

Για τις ανάγκες της εκστρατείας, ο γνωστός συγγραφέας Φίλιππος Μανδηλαράς έγραψε το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, με τίτλο: «Ο Παντεσπάνιος κι εγώ» σε εικονογράφηση της Ναταλίας Καπατσούλια. Ο Παύλος, ο Πχρονος ήρωας του βιβλίου, αιφνιδιάζεται όταν μαθαίνει ότι έχει διαβήτη τύπου 1. Η πρόκληση είναι μεγάλη και αλλάζει τη συμπεριφορά του στο σπίτι και στο σχολείο... Θα καταφέρει ο Παύλος να καταλάβει ότι *«δεν είναι δύσκολο να ζεις με τον διαβήτη... αλλά το δύσκολο είναι να ζεις για τον διαβήτη»;*

Ο συγγραφέας προχώρησε και σε θεατρική διασκευή του βιβλίου για να μπορέσουν οι μαθητές να εκπαιδευτούν βιωματικά, να γίνουν οι ίδιοι ήρωες του έργου και να ανεβάσουν τη δική τους θεατρική παράσταση.

Το βιβλίο και η θεατρική διασκευή του είναι διαθέσιμα σε ηλεκτρονική μορφή, στον ιστότοπο www.kalikardia.gr.

Σας παροτρύνουμε να μοιραστείτε το ηλεκτρονικό βιβλίο και να συμβάλλετε στην ενημέρωση και ευαισθητοποίηση σχετικά με τον διαβήτη τύπου 1.

Με εκτίμηση,

Μάρκος Γερασόπουλος

Γενικός Διευθυντής
Sanofi Ελλάδας και Κύπρου

Ιωάννης Ιωαννίδης

Πρόεδρος
της Ελληνικής
Διαβητολογικής
Εταιρείας

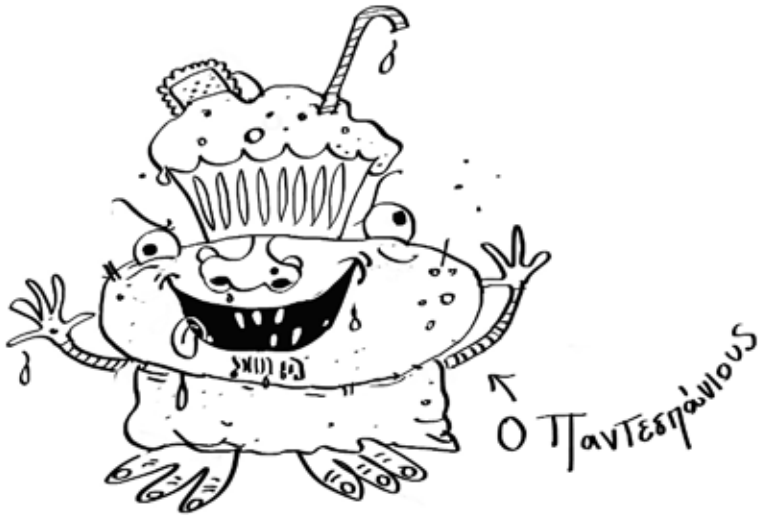

Αριστείδης Ράπτης

Πρόεδρος
της Ελληνικής
Ομοσπονδίας για
τον Διαβήτη

Ο ΠΑΝΤΕΣΠΑΝΙΟΥΣ ΚΙ ΕΓΩ

12 Μαρτίου

Με λένε Παύλο, είμαι 11 χρονών και τριών μηνών και πηγαίνω Ε' Δημοτικού. Είμαι ψιλός, με ίσια καστανά μαλλιά που στρώνουν πάντα, εκτός από τις μέρες με υγρασία που δεν χτενίζονται ό,τι και να κάνω και μου σπάνε τα νεύρα. Τα μάτια μου είναι όπως του περισσότερου κόσμου, δηλαδή καστανά, και τα αυτιά μου είναι λίγο πεταχτά αλλά ευτυχώς όχι τόσο ώστε να με κοροϊδεύουν. Τα δόντια μου είναι ολόισια και ολόλευκα σαν από διαφήμιση οδοντόκρεμας, όπως λέει ο οδοντίατρος, και καμιά σχέση με του Κωστή, του μεγαλύτερου αδελφού μου, που είναι μπεζ και χάσκουν σαν χαλασμένο πληκτρολόγιο. Για τον Κωστή, αγαπημένο μου ημερολόγιο, θα μιλήσω αργότερα γιατί δε θέλω ακόμα να εκνευριστώ. ΑΝ ΟΜΩΣ, ΚΩΣΤΗ, ΕΧΕΙΣ ΑΝΟΙΞΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ, ΚΛΕΙΣ' ΤΟ ΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΕΧΩ ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟ ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΝΟΣ ΤΟ ΑΝΟΙΞΕΙ (ΔΗΛΑΔΗ ΕΣΥ, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΗΣ), ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΩ!

Και τώρα, αγαπημένο μου ημερολόγιο, συνεχίζω με την παρουσίαση του εαυτού μου.

Στα κιλά είμαι κανονικός - όσο χρειάζεται δηλαδή, για να μη με λες αδύνατο σαν κλαρί, όπως είναι ο κολλητός μου ο Μιχάλης ή ασουλούπωτος σαν τσουβάλι, όπως είναι ο Περικλής, ο Νο. 1 κλίβιος της τάξης, του σχολείου, της γειτονιάς, της πόλης και του σύμπαντος γενικά, που, επιπλέον, είναι Παναθηναϊκάκιας και νομίζει ότι ξέρει

Μιχάλης

Εγώ

Περικλής

και μπάλα. Για να καταλάβεις, ημερολόγιό μου, πόσο πανύβλακας είναι ο Περικλής, φέτος, μια μέρα που μας έκαναν ενημέρωση στο σχολείο για τον εκφοβισμό και μας έβαλαν να ζωγραφίσουμε πώς φανταζόμαστε τον εκφοβιστή, όλοι στην τάξη (εντάξει, τέσσερις, τέλος πάντων...) ζωγραφίσαμε τον Περικλή. «Δεν χρειάζεται να στοχοποιούμε τους συμμαθητές μας, παιδιά» είπε ο κύριος Μάκης, ο δάσκαλός μας (καλός αλλά λίγο αυστηρός και πολύ απαιτητικός στα Μαθηματικά, που δεν είναι το ατού μου). «Μ' αυτόν τον τρόπο οξύνουμε τις αντιπαραθέσεις και περιθωριοποιούμε αυτούς που είναι διαφορετικοί ανάμεσά μας». Καμία αντίρρηση, αλλά δεν καταλαβαίνω, ημερολόγιό μου: από τη μία μας λέει ζωγραφίστε τον εκφοβιστή και από την άλλη μας λέει μη ζωγραφίζετε τον Περικλή γιατί τον περιθωριοποιούμε. Αφού εκφοβιστής και Περικλής είναι συνώνυμα! Όπως λέμε καλό φαΐ = μακαρόνια με κιμά, ομάδα = ΑΕΚ, καλύτερος αμυντικός = Σέρχιο Ράμος, καλύτερη εποχή = καλοκαίρι, καλύτερος φίλος = Μιχάλης, ομορφότερο κορίτσι = Άρτεμη, καλύτερο σάντουιτς = με μαγιονέζα και χωρίς πρασινάδες, χειρότερο φαγητό = μπρόκολο, μπάμιες και αρακάς. Τι άλλα ζεύγη να κάνω πια για ν' αποδείξω ότι δε γινόταν να μη ζωγραφίσω τον Περικλή εκείνη την ημέρα;

Κάνω ένα διάλειμμα, ημερολόγιό μου, για να πάω να φάω κανένα σάντουιτς και θα ξαναγυρίσω.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο, νομίζω ότι μου έφερεις γούρι σήμερα που ξεκίνησα να σε γράφω γιατί, όπως φαίνεται, ο Κωστής δεν είχε ανακαλύψει τη μαγιονέζα στο ψυγείο κι έτσι κατάφερα για πρώτη φορά αυτό τον μήνα να φτιάξω το αγαπημένο μου σάντουιτς, δηλαδή ψωμί του τoστ (λευκό, φυσικά, κι όχι μαύρο και πολύσπορο που μας παίρνει μερικές φορές η μαμά και αναγκάζεται να το πετάξει επειδή κανείς δεν το τρώει) με δύο φέτες έμενταλ, γαλοπούλα, ντομάτα και μαγιονέζα που άλειψα ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΦΕΤΕΣ! Μιλάμε για τον Παράδεισο, ημερολόγιό μου, κι ευτυχώς που θα λείπει η μαμά ως την Τετάρτη το πρωί κι έτσι θα τρώω μόνο τέτοια σάντουιτς γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να βρει ο Κωστής τη μαγιονέζα εκεί που την έκρυφα, δηλαδή μέσα στη σακούλα με το μαρούλι, γιατί, πολύ απλά, το σικαίνεται όπως όλοι μας στο σπίτι, εκτός από τη μαμά. Χε χε!

Ξέχασα να σου μιλήσω, αγαπημένο μου ημερολόγιο, για τους γονείς μου και να σου εξηγήσω πως, αν το σκεφτείς, είμαστε ΠΟΛΥ τυχεροί που έχουμε μια μαμά, η οποία από τώρα ως το φθινόπωρο λείπει πάρα πολύ από το σπίτι κι έτσι ο μπαμπάς, που δε λείπει τόσο πολύ, αλλά δεν είναι και ποτέ εδώ, παραγγέλνει σχεδόν κάθε μέρα πίτσες, σουβλάκια, κοτόπουλο ψητό και πιρσκι που μας αρέσουν (και κοκορέτσι, μερικές φορές, που δεν μας αρέσει καθόλου, οπότε τρώμε με τον Κωστή μόνο τις πατάτες που έχει γύρω γύρω, αν και βρωμάνε κοκορετσιλά). Εξηγώ: η μαμά μου, που τη λένε Σουζάνα, είναι συνοδός σε τουριστικά γκρουπ που πάνε ταξίδια στο εξωτερικό κυρίως, κι ο μπαμπάς μου, που τον λένε Λεωνίδα, είναι μηχανικός και δουλεύει στην

Εθνική Τράπεζα με ωράρια που δεν είναι σαν αυτά όλου του κόσμου που γυρνάει σπίτι του νωρίς το απόγευμα. Ο μπαμπάς γυρνάει αργά το βράδυ, αλλά ευτυχώς κανονίζει να είναι πάντοτε στο σπίτι όταν έχει αγώνες, κι έτσι δεν τους χάνουμε ποτέ, άσχετα αν μας εκνευρίζει επειδή είναι Μπαρτσελόνα ενώ εγώ με τον Κωστή είμαστε Ρεάλ. Τέλος πάντων... Στο ΦΙΦΑ, πάντως, που παίζουμε με τον Κωστή (και πρέπει να παραδεχτώ ότι είναι καλύτερος, αλλά μην ξεχνάμε κιόλας ότι είναι μεγαλύτερος, που σημαίνει ότι είναι πιο έμπειρος από μένα), η Ρεάλ τη διαλύει πάντοτε την Μπαρτσελόνα και προχτές, που την είχα να παίζει με τα δεύτερα για να ξεμουδιάσουν, της έριξα 7-3.

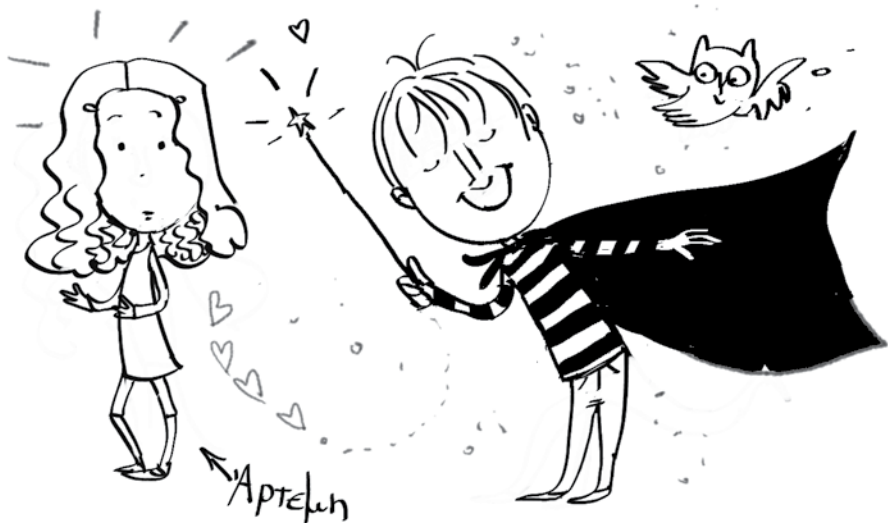

Μην ξεγελιέσαι όμως, ημερολόγιό μου! Το ότι υποστηρίζουμε με τον Κωστή τις ίδιες ομάδες, είναι από τα λίγα κοινά που έχουμε οι δυο μας. Κατά τα άλλα - ΚΑΙ ΜΗΝ ΤΟΛΜΗΣΕΙΣ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ, ΚΩΣΤΗ, ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΣΟΥ ΚΑΝΩ ΤΟ ΞΟΡΚΙ ΙΜΜΟΒΙΛΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΣΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΩ ΜΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ - ο Κωστής είναι δύο χρόνια

μεγαλύτερός μου και ο καϊδεμένος της μαμάς και του μπαμπά. Μου λένε πως όταν γεννήθηκα, περίμενε με τόση ανυπομονησία να με δει, που είχε σταματήσει να τρώει ο καημένος μέχρι να γυρίσει η μαμά από το μαιευτήριο. Και μετά, μόλις με είδε, με έσφιξε τόσο δυνατά στην αγκαλιά του που κόντεψε να με σκάσει, όπως λέει ο μπαμπάς και χα χα χα τα γέλια. «Ε, όχι και να το σκάσει το παιδί!» λέει η μαμά που τον προσκυνάει τον Κωστή και του κάνει ΟΛΑ τα κατίρια, όπως να αγοράζει μόνο σ' εκείνον το καινούργιο ΦΙΦΑ κάθε χρονιά, ώστε να αναγκάζομαι να τον ρωτάω κάθε φορά για να μπορέσω να παίξω ή να τον αφήνει να ακούει δυνατά μουσική, άσχετα αν εμένα μου σπάει τα νεύρα και δε μ' αφήνει να συγκεντρωθώ στον Χάρι Πότερ που διαβάζω με μανία από την αρχή της χρονιάς και τώρα βρίσκομαι στο τέλος του «Ημίαιμου Πρίγκιπα».

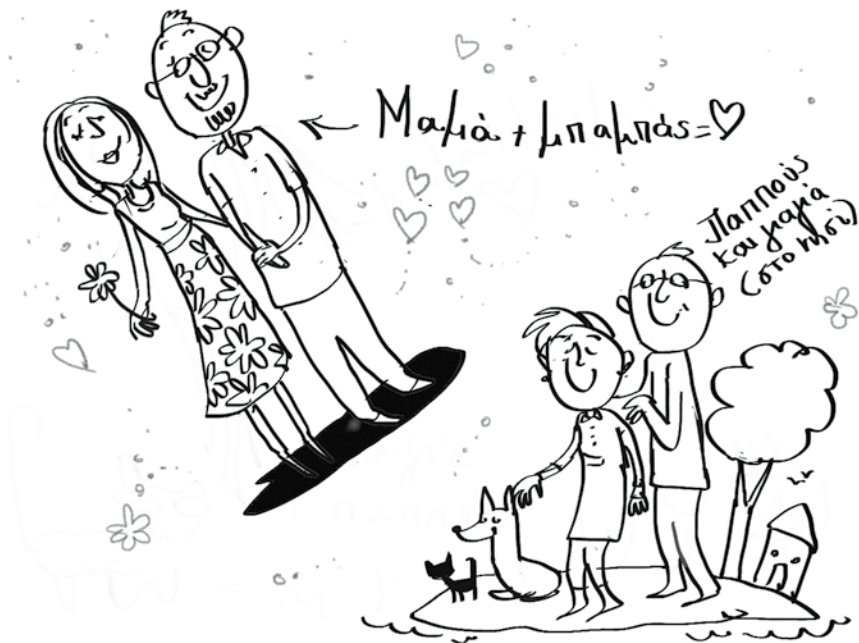
«Σιγά μη χάσεις κανένα μαγικό της Ερμιόνης!» μου απαντάει ειρωνικά ο Κωστής (που έχει καταλάβει ότι η Ερμιόνη μου αρέσει σχεδόν όσο και η Άρτεμη) κάθε φορά που του ζητώ να χαμηλώσει τη μουσική. Εγώ γίνομαι τούρμπο και φωνάζω στη μαμά για να του πει να σταματήσει κι η μαμά λέει μ' ένα ύφος όλο υπονοούμενα που με κάνει να βγάζω αφρούς από τα νεύρα μου: «Σταμάτα κι εσύ, βρε Κωστή. Αφού δεν θέλει ο Παύλος να μιλάμε για κορίτσια!». Τότε γυρίζω στο δωμάτιό μου και κοπανάνω την πόρτα και μετά έχω συνέπεια μία μέρα δίχως γλυκό ή δύο χωρίς τηλεόραση ή απαγόρευση να δω έναν αγώνα Τσάμπιονς Λιγκ που βλέπει ο Κωστής κι ένα εκατομμύριο άλλα πράγματα που μου στερούν, επειδή ο Κωστής είναι σπαστικός και του αρέσει να με κοροϊδεύει δίχως να δέχεται ΚΑΜΙΑ ΜΑ ΚΑΜΙΑ συνέπεια, γιατί τον έχουν καλομαθημένο και στα όπα όπα!

Και θα πω και το κορυφαίο που μου σπάει τα νεύρα και το οποίο γίνεται κάθε φορά που δεν μπορεί η μαμά ή ο μπαμπάς να με πάνε στα Αγγλικά (δηλαδή πολύ συχνά), οπότε τηλεφωνούν και με ρωτάνε αν μπορώ να πάω μόνος μου ή να με συνοδέψει καλύτερα «ο μεγάλος μου αδελφός», λες κι ο Κωστής (που είναι ΜΟΛΙΣ δύο χρόνια μεγαλύτερός μου) έχει την εμπειρία και τη σοφία του Νέστορα στην Ιλιάδα, που είναι η αγαπημένη μου ιστορία με αρχαίους, ενώ εγώ είμαι ο χαζούλης, που δεν ξέρω να ξεχωρίζω το πράσινο από το κόκκινο ανθρωπάκι στο φανάρι. Έλεος πια!

Ουφ, σ' τα είπα, ημερολόγιό μου, και ησύχασα. Κάτσε να φάω το υπόλοιπο σάντουιτς και συνεχίζω...

Τώρα, ημερολόγιό μου, θα σου πω δυο πράγματα που με τρομάζουν και δε θέλω ποτέ να συμβούν. Ποτέ όμως.

Νο1: Δε θέλω να χωρίσουν οι γονείς μου.

Νο2: Δε θέλω να πεθάνει ο παπούς και η γιαγιά.

Για το φόβο νούμερο δύο δεν έχω πολλά πράγματα να πω, γιατί νομίζω ότι όλα τα παιδιά φοβούνται μήπως χάσουν τον παπού και τη γιαγιά τους, ειδικά αν είναι τόσο καλοί όσο οι δικοί μου, που έχουν σπίτι στο νησί, μποστάνι και κωράφι με αμπέλια και συκιές και γενικά μας αγαπάνε και μας κάνουν όλα τα χατίρια! Κι έχουν και την Πρίζα, το καλύτερο και πιο παιχνιδιάρικο σκυλί του κόσμου. Αυτοί είναι οι γονείς του μπαμπά, γιατί από τους γονείς της μαμάς ζει μόνο η γιαγιά Τάνια στη Μεμβούρνη, που σημαίνει ότι δεν τη βλέπουμε ποτέ...

Πάμε τώρα στο φόβο νούμερο ένα που έχω ένα σωρό πράγματα να πω, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι τον έχω και πρόσφατο. Χτες βράδυ πάλι μαλώνανε! Εγώ με τον Κωστή υποτίθεται ότι είχαμε πέσει για ύπνο, αλλά ποιος κοιμάται με τέτοια φασαρία; Ξεκίνησαν να μιλάνε για τα ταξίδια της μαμάς, για τις ώρες που μένουμε μόνοι, για το ότι χρειαζόταν να βρουν κάποιον άνθρωπο να μας προσέχει, και κατέληξαν να μαλώνουν για τα λεφτά που τους λείπουν, για τη δουλειά της μαμάς που υποτίθεται ότι μας απομακρύνει από εκείνη, για τον χαρακτήρα του μπαμπά που είναι κάτι που λέγεται ζαμανφουτίστας (δηλαδή αυτός που είναι συστηματικά αδιάφορος, όπως μόλις διάβασα στο λεξικό), για το λάπτοπ που δε χρειαζόταν να αγοράσει, για τα παπούτσια, τη δορυφορική σύνδεση, τα περιττά έξοδα... Ουφ, δεν έχει νόημα να απαριθμώ τους λόγους που βρίσκει ο ένας για να επιτίθεται στον άλλον...

Συνήθως ο Κωστής μου χτυπάει συνθηματικά τον τοίχο και μιλάμε με σήματα Μορς, αλλά χτες δε χτύπησε, όχι γιατί κοιμόταν όπως μου είπε το πρωί, αλλά επειδή ήταν πολύ στεναχωρημένος και μπορεί και να έκλαιγε. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον. Εγώ πάντως δάκρυσα τη στιγμή που έλεγε ο μπαμπάς ότι βαρέθηκε και θα τα παρατήσει όλα για να πάει να ζήσει με τον παπού και τη γιαγιά στο νησί, αλλά δεν το είπα σε κανέναν ΚΑΙ ΑΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ, ΚΩΣΤΗ, ΜΗ ΔΙΑΝΟΗΘΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΚΟΡΟΪΔΕΨΕΙΣ, ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΩ ΚΙ ΕΓΩ ΓΙΑ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΤΑ ΕΙΧΕΣ ΚΑΝΕΙ ΕΠΑΝΩ ΣΟΥ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ. ΕΝΤΑΞΕΙ;

Συγνώμη, ημερολόγιό μου, που διακόπτω συνέχεια, αλλά συμβαίνει να γνωρίζω πολύ καλά πόσο κουτσομπόλης είναι ο Κωστής και φοβάμαι ότι αν σε βρει, δεν υπάρχει περίπτωση να μην σε ανοίξει και να διαβάσει ΟΛΑ όσα έχω γράψει. Μακάρι να είχα το χάρισμα να κάνω ξόρκια σαν του Χάρι Πότερ! Τότε θα έκανα το ξόρκι Collorontus και θα σε κλείδωνα μια και καλή, να έχω ήσυχο το κεφάλι μου.

Πάντως ήταν χαζομάρα μου χτες που δάκρυσα με τα λόγια του μπαμπά, γιατί αυτή είναι η μόνιμη απειλή του στο τέλος κάθε τσακωμού. Μετά η μαμά του λέει ειρωνικά: «Άντε να πας στη μανούλα σου, να δεις τι ωραία που είναι η ζωή τον χειμώνα στο νησί!» και τότε ο μπαμπάς σηκώνεται, κοπανάει κάποια πόρτα (δωματίου, σαλονιού, τουαλέτας ή και εξώπορτας καμιά φορά, όταν τα πράγματα είναι πολύ φορτισμένα και δεν έχει κανέναν αγώνα στην τηλεόραση) και τελειώνει το πανηγύρι.

Μια φορά, μετά από ένα τέτοιο καυγά, ο Κωστής με είχε δει πολύ στις μαύρες μου και μου είχε πει ότι αυτός μπορεί να είναι ο κώδικας επικοινωνίας τους και να μη στενοχωριέμαι, αλλά σιγά μην του έδινα δίκιο. Με παρηγορούν όμως τα λόγια του, κι ας μη θέλω να το παραδεχτώ... Οπ, χτυπάει το τηλέφωνο!

Η μαμά ήταν. Έφτασε στην Ταϊλάνδη, να προσέχουμε, να μην το παρακάνουμε με το junk food, να τρώμε τουλάχιστον καμιά σαλάτα και να φάμε κι όλα τα ρεβίθια που έχει αφήσει στην κατσαρόλα. Στην κατάψυξη έχει αφήσει ένα ταψί παστίτσιο με κιμά σόγιας. Μας αγαπάει πολύ, πού είναι ο Κωστής, α ναι, στο μπάσκετ, πολλά φιλιά να του δώσω και να του πω καλή επιτυχία στον αγώνα αύριο. Γειά.

Σιγά μη δώσω φιλιά στον Κωστή! Δεν πάμε καλά, μου φαίνεται... Στον αγώνα πάντως, θα πάω. Παίζει καλό μπάσκετ ο Κωστής αλλά δεν του το λέω. Μακάρι να πάρει η ομάδα του το πρωτάθλημα. Θα ανέβει στην Α' τοπική, λένε!

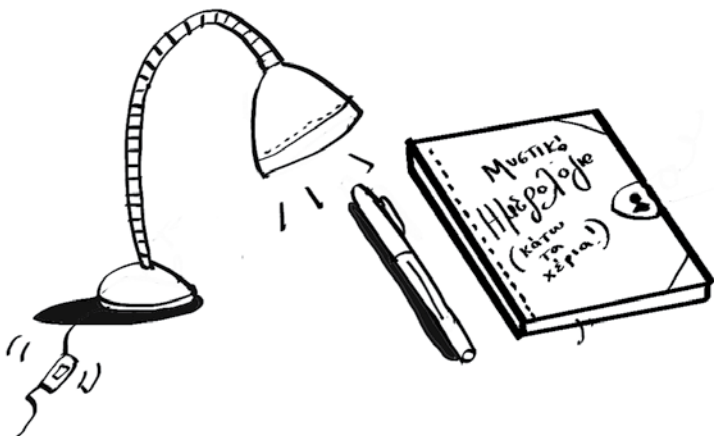

Ημερολόγιό μου, νομίζω ότι έγραφα πάρα πολλά για πρώτη φορά. Τώρα θα κλείσω με κάτι που μας συμβούλεψε να κάνουμε ο κύριος Μάκης, ο δάσκαλός μου. Θα γράψω δηλαδή κάποια χαρακτηριστικά μου που νομίζω ότι με κάνουν μοναδικό.

Λοιπόν, είμαι ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ και παίζω φοβερή μπάλα σαν κεντρικός αμυντικός, είμαι ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ, εκτός αν μου σπάνε τα νεύρα, όπως κάνει ο Κωστής, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ, δίχως να το παρακάνω κιόλας όπως ο Κωστής, που τον ξέρουν ακόμα και τα παγκάκια στο σχολείο, ΑΛΤΡΟΥΙΣΤΗΣ γιατί πάντοτε σκέφτομαι τον άλλον και (για να πω ένα δυο αρνητικά για μένα, μη νομίζεις ότι είμαι κανένα ψώνιο) είμαι ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ και με εκνευρίζει φοβερά ο Κωστής όταν αργεί το πρωί για να φύγουμε για το σχολείο, γιατί όταν λέμε οκτώ, εννοούμε οκτώ κι όχι οκτώ και πέντε, και ΔΕ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΝΑ ΧΑΝΩ, αλλά δείξε μου έναν που να του αρέσει!

Αυτά, ημερολόγιό μου. Θα τα ξαναπούμε.

Καληνύχτα!

Αθλητικός

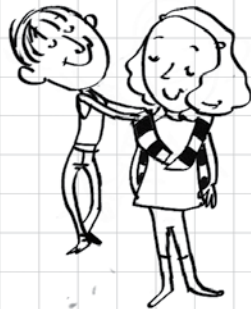
Κοινωνικός

Ανοήθης

Αλτρουϊσμός

Ευγενικός

έναν χρόνο μετά

Μ' έστειλε σήμερα η μαμά να βρω τα πρώτα ημερολόγια ελέγχου του διαβήτη του Παύλου. «Πρέπει να είναι στο δεύτερο συρτάρι του γραφείου του Κωστή. Εκεί του είχα πει να τα βάζει ώστε να μπορώ να τα βρίσκω κάθε στιγμή. Ελπίζω να μην τα έχει πετάξει».

Η τέλεια ευκαιρία, σκέφτηκα, για να ψάξω στα πράγματά του, μήπως βρω τα ακουστικά που είχα χάσει πριν δύο εβδομάδες και υποψιαζόμουν ότι μου τα είχε βουτήξει για να με εκδικηθεί που είχα ανοίξει το κινητό του δίχως να τον ρωτήσω κι είχα διαβάσει ένα μήνυμα της Άρτεμης που θα ήθελε να μην έχω διαβάσει.

Ψάχνω στο δεύτερο συρτάρι, βρίσκω τα ημερολόγια ελέγχου, ψάχνω στα άλλα δύο, πουθενά ακουστικά. Ψάχνω στα ράφια, στη βιβλιοθήκη, και τι βρίσκω πίσω από τα βιβλία του Χάρι Πότερ; Το ημερολόγιό του, φυσικά!

Το ξέρω, δεν είναι καθόλου σωστό να διαβάζεις τα μυστικά του άλλου δίχως την άδειά του, αλλά πέστε μου την αλήθεια: δε θα σκάγατε από την περιέργεια αν ήσασταν στη θέση μου; Δε θα το μισανοίγατε τουλάχιστον, για να πάρετε μια ιδέα απ' αυτά που γράφει; Δε θα διαβάζατε έστω την αρχή;...

Εγώ πάντως διάβασα, κι αν δε με περίμενε η μαμά («Ακόμα να το βρεις;» «Δεν είναι στο δεύτερο συρτάρι;» «Ελα και πρέπει να μιλήσω στη γιατρό!»), θα το διάβαζα όλο. Υποσχέθηκα όμως στον εαυτό μου ότι θα το διαβάσω μια άλλη μέρα, γιατί

το ημερολόγιο αυτό αφορούσε ΚΑΙ εμένα, μιλούσε συνεχώς για μένα, με δυσφημούσε και με παρουσίαζε σαν το τέρας της φύσης με μπεζ δόντια που χάσκουν σαν χαλασμένο πληκτρολόγιο. Έλεος, δηλαδή!

Δεν είμαι κανένα τέρας, κύριε Παύλο, ούτε είμαι ο χαϊδεμένος της μαμάς και του μπαμπά που μου κάνουν όλα τα χατίρια. Εσύ είσαι ο χαϊδεμένος τους γιατί είσαι ο μικρότερος και σε σένα κάναν πάντοτε όλα τα χατίρια γιατί αλλιώς ξεσήκωνες το σπίτι με τα κλάματα και τις φωνές σου – θυμάσαι; Και δεν μιλάμε φυσικά για πέρσι, που όλοι υπηρετούσαμε εσένα και τις ιδιοτροπίες του διαβήτη σου, κινδυνεύοντας να ξεχάσουμε ότι υπάρχουμε κι εμείς! Άντε τώρα να μη θυμώσω, που θα μου πεις εμένα ότι ζήλεψα και πήγα να σε πνίξω όταν βγήκες από το μαιευτήριο! Κι όσο για τις εξυπνάδες που λες ότι έχεις το ημερολόγιο παγιδευμένο, σε πληροφορώ ότι ξέρω τα κόλπα σου απ' έξω κι ανακατωτά, εξυπνάκια, και δεν περνάνε σε μένα, όπως δεν περνάνε τα χαζοξόρκια σου γιατί δεν είσαι ο γυαλιάκις μάγος, αλλά ο Παύλος Μερίκος, μαθητής της ΣΤ' Δημοτικού και σχεδόν τρία χρόνια μικρότερός μου, αλλά έχε χάρη που εσύ γεννήθηκες 28 Δεκέμβρη κι εγώ 2 Γενάρη κι έτσι έχασα χρονιά, αλλιώς θα είχαμε τρεις τάξεις διαφορά και να δούμε τότε αν θα μου έκανες τον έξυπνο! Κι όσο για τις χαζομάρες που λες ότι θα πεις σε όλους για το ατύχημα με τον μπαμπά, έχε χάρη που πέρασε τόσος καιρός από τότε που τα έγγραφες αυτά, αλλιώς θα σου έλεγα εγώ. Σκέψου μόνο τι θα μπορούσε να είχε γίνει αν έλειπα εγώ από το σπίτι τότε που... Άσε καλύτερα!

Και κάτι άλλο: αθλητικός είσαι, αλλά ευγενικός δεν είσαι ούτε για αστείο. Απορώ πως σου ήρθε κιόλας να το γράψεις, εκτός αν

έψαχνες ένα επίθετο να το κολλήσεις στους χαρακτηρισμούς, όπως αυτό το «αλτροουιστής» που χρειάζεται λεξικό κανείς για να καταλάβει τι εννοείς. Εντάξει, το ξέρουμε ότι είσαι καλός στη Γλώσσα, αλλά όταν κοπανάς τις ελληνικούρες, μου σπας τα νεύρα, Παύλο. Μίλα κανονικά, παιδάκι μου, να σε καταλαβαίνουν όλοι, που θες να είσαι και αλτροουιστής!

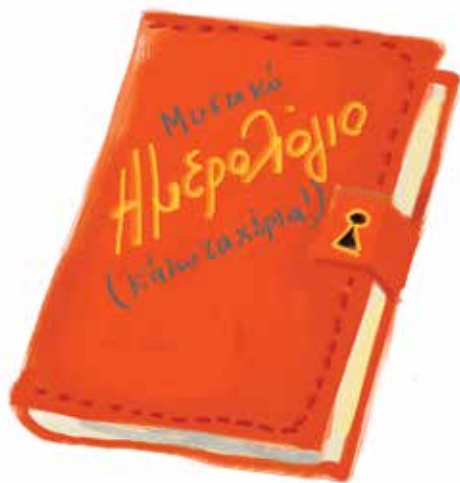
Όσο για τα άλλα που λες, μόνο να γελάσω μπορώ: «κοινωνικός, αλλά όχι σαν τον Κωστή που τον ξέρουν ακόμα και τα παγκάκια του σχολείου»... Λες και θα σε πείραζε εσένα να σε ξέρει και κανένας άλλος εκτός από τους κολλητούς σου! Αλλά ευτυχώς εδώ και δυο χρόνια πάω Γυμνάσιο και χώρισαν οι δρόμοι μας. Εσύ με τον μπαμπά κι εγώ με τα πόδια. Να μην έχεις να παραπονιέσαι κιόλας που αργώ ένα λεπτό και σου χαλάω τα σχέδια, κύριε Εγγλέζε, που θέλεις όλα να γίνονται στην ώρα τους. Τι άγχος κι αυτό, παιδάκι μου, που έχεις με την ώρα! Μην τύχει και αργήσεις ένα λεπτό πια... Χαλάρωσε! Και να θυμάσαι ότι περίεργος μπορεί να είμαι, αλλά όχι και κουτσομπόλης! Σιγά μην κάτσω να μιλήσω στους κολλητούς μου για σένα, την Άρτεμη ή τον Περικλή! Μπορεί να χρησιμοποιήσω αυτά που ξέρω για να σε τσαντίσω όταν μαλώνουμε, αλλά να τα πω σε άλλους, ποτέ. Άσε που δε νοιάζεται κανείς για το τι κάνεις με τους φίλους και τις φιλενάδες σου!

Βέβαια, πρέπει να βάλω έναν αστερίσκο εδώ και να θυμίσω στον εαυτό μου ότι όλα αυτά τα γράφει ένας άλλος Παύλος, στις 12 Μαρτίου πέρσι, δέκα μόλις ημέρες πριν αλλάξει η ζωή σου αλλά κι η δική μας μαζί με τη δική σου... Και για να είμαι ειλικρινής, μπορεί να μου σπας τα νεύρα συχνά πυκνά με τις

κακομαθημενιές σου, αλλά μ' αρέσει που 'σαι δυνατός και τα καταφέρνεις. Μπορεί και να σε θαυμάζω κιόλας, αλλά σιγά μη σου το πω...

Και κάτι ακόμα: Δεν ήξερα ότι φοβόσουν τόσο πολύ μη χωρίσουν η μαμά με τον μπαμπά. Ούτε ότι πίστευες πως είμαι καλός στο μπάσκετ. Ευχαριστώ. Σ' το χρωστάω.

Βάζω το ημερολόγιο εκεί που το βρήκα, κολλάω και την τρίχα που ξέρω ότι έχεις κολλήσει μεταξύ εξώφυλλου και οπισθόφυλλου ώστε αν λείπει να καταλάβεις ότι το έχει ανοίξει άλλος και σου θυμίζω ότι αυτά τα κόλπα σ' τα έμαθα εγώ, όταν πήγαινες Γ' Δημοτικού και ήθελες να ξέρεις αν ανοίγει τα συρτάρια σου η μαμά όταν λείπεις. Όλα τ' άλλα, είναι τρίχες!

21 Μαρτίου

Αγαπημένο μου ημερολόγιο, γεια!

Έχω μέρες να σου γράψω και έχουν μαζευτεί ένα σωρό νέα. Τα περισσότερα είναι καλά κι ένα κακό. Μέτριο δηλαδή. Μια ανησυχία, τέλος πάντων, που μάλλον οφείλεται στην κούρασή μου. Την άνοιξη, λέει η μαμά, τρελαίνεται ο οργανισμός και θέλει έξτρα δυνάμεις για να ανταπεξέλθει στις δραστηριότητές μας. Γι' αυτό και παίρνω κάθε πρωί βιταμίνη C για να δυναμώσω και να κρατήσω γερά στο ματς που έχουμε στις 27 του μήνα στους διασχολικούς αγώνες, με το Δημοτικό που είχε πάρει πέρσι το πρωτάθλημα. Ήταν πολύ καλοί αυτοί - τους θυμάμαι - αλλά οι περισσότεροι πήγαιναν ΣΤ', που σημαίνει ότι θα έχουν φύγει φέτος. Για να δούμε... Ο γυμναστής λέει ότι είμαστε αστέρια κι ότι έχουμε μεγάλες πιθανότητες να πάρουμε το πρωτάθλημα. Αυτός είναι κι ο λόγος που ο διευθυντής μας δίνει διαρκώς άδειες για προπονήσεις κι έτσι κάνουμε τουλάχιστον δύο ώρες μάθημα την ημέρα! Γιούπι!

Το άλλο νέο είναι ότι η μαμά κι ο μπαμπάς θα λείψουν από σήμερα ως και την 25^η Μαρτίου (η μαμά στην Κωνσταντινούπολη, ο μπαμπάς στο Γύθειο για δουλειές). αλλά δε θα είμαστε μόνοι. Θα έρθουν να μας «προσέχουν» η γιαγιά με τον παπού από το νησί! Γιούπι! Τέλεια θα είναι, ημερολόγιό μου, γιατί θα φέρουν γλυκά, τυριά και ελιές, όπως κάθε φορά που έρχονται, θα φτιάξει πίτες η γιαγιά και θα μας πουν τα νέα από το νησί, τους φίλους μας, τα γατιά και βέβαια την Πρίζα. Έπειτα θα καταστρώσουμε και σχέδια για τις καλοκαιρινές μας εκστρατείες! Τι ωραία που θα είναι το καλοκαίρι, ημερολόγιό μου! Θα μου 'χει φύγει κι αυτή η κούραση που νιώθω να με αποσυντονίζει και με κάνει και πιο ευαίσθητο, όπως λέει η μαμά... Τέλεια θα είναι!

Κάνω ένα διάλειμμα για τουαλέτα και επιστρέφω.

Συγγνώμη που άργησα αλλά πέρασα από την κουζίνα κι έφτιαξα ένα τостаκι. Ο Κωστής τη βρήκε τη μαγιονέζα και την άδειασε (αλλά δεν με πολυνοιάζει γιατί δεν είχα αφήσει και τίποτα...) κι έτσι το τρώω με βούτυρο, σκέτο τυρί (γιατί δεν βρήκα ζαμπόν ή γαλοπούλα) και τέσσερις φέτες ψωμί. Το ξέρω, είναι υπερβολή, αλλά τον τελευταίο καιρό πεινάω σαν λύκος και ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ να μην τρώω. Δεν καταλαβαίνω όμως πως γίνεται να αδυνατίζω... Ο μπαμπάς, βέβαια, υποστηρίζει ότι κι εκείνος μικρός ήταν πετσό και κόκκαλο, ενώ η μαμά λέει να μην ανησυχώ γιατί έτσι συμβαίνει με τα αγόρια στην ηλικία μου. Εγώ όμως δε θυμάμαι τον Κωστή ούτε να τρώει τόσο πολύ και τα πάντα (χτες έφαγα σπανακόρυζο, να φανταστείς, και μου άρεσε κιόλας!) ούτε να αδυνατίζει έτσι. Προχτές μου το είπε κι ο γυμναστής («Μερίκο, βάλε κανένα γραμμάριο γιατί σε λίγο δε θα έχεις δύναμη να κλωτσήσεις την μπάλα!»), αλλά και η Άρτεμη («Μου φαίνεται ότι έχεις αδυνατίσει πολύ, Παύλο. Κάνεις δίαιτα;»). Εντάξει, κοκκίνησα και ήθελα να τη ρωτήσω αν με προτιμάει έτσι, γιατί στα κορίτσια γενικά αρέσουν οι

αδύνατοι, αλλά από το ύφος της κατάλαβα ότι μάλλον με προτιμάει κανονικό, οπότε βάλθηκα να τρώω με μεγαλύτερη όρεξη. Το παράξενο βέβαια είναι ότι όσο περισσότερο τρώω, τόσο πιο συχνά πηγαίνω τουαλέτα. Α, και πίνω και πάρα πάρα πολύ νερό. Αλλά όποιος πίνει πολύ νερό, πάει και στην τουαλέτα - έτσι δεν είναι;

Πήγα ξανά τουαλέτα και συνεχίζω με πιο ευχάριστα πράγματα.

Σε δεκαπέντε μέρες θα πάμε τριήμερη! Θα φύγουμε 5 Απριλίου και θα περάσουμε φανταστικά. Σήμερα ήταν η τελευταία προθεσμία για να δώσουμε τα χρήματα για τη συμμετοχή κι ο μπαμπάς έκανε ολόκληρη σκηνή γιατί το θεώρησε περιττό έξοδο και είπε ότι δε χρειάζονται οι εκδρομές όταν ο κόσμος πεινάει, αλλά ευτυχώς η μαμά ήταν σε φόρμα και τον τάπωσε πανηγυρικά, θυμίζοντάς του ότι ο Κωστής πήγε τριήμερη και μάλιστα στην ΙΤΑΛΙΑ κι όχι στη Θεσσαλονίκη που θα πάμε εμείς για να δούμε τον Λευκό Πύργο, τη Βεργίνα, το Δίον και τέτοια. Αυτοί είδαν το Κολοσσαίο, τη Φοντάνα ντι Τρέβι και φωτογραφήθηκαν και στο Ολύμπικο μπροστά στο πούλμαν της Ρόμα. Εμείς πού θα φωτογραφηθούμε; Άντε στον Λευκό Πύργο, με τίποτα σημαίες του ΠΑΟΚ.

Τέλος πάντων, εγώ περιμένω πως και πως την εκδρομή, γιατί θα είναι η πρώτη φορά που θα είμαι μόνος με τους φίλους μου δίχως γονείς και Κωστή και θα περάσουμε τέλεια, όπου και να 'μαστε. Άσε που μπορεί και να ξεφυτίσουμε κανένα βράδυ, όπως κάνουν οι μεγάλοι. Πω πω – τέλεια θα είναι! Μόλις επιστρέψουμε, ξεκινάνε οι προπονήσεις για τους διασκολικούς αγώνες στίβου, στους οποίους συμμετέχω στα 400 και 800 μέτρα. Έπειτα έχουμε Πάσχα που δεν ξέρω τι θα κάνουμε κι αν θα πάμε κάπου, τη γιορτή του σχολείου και τέλος, έρχεται το καλοκαίρι! Γιούπι!

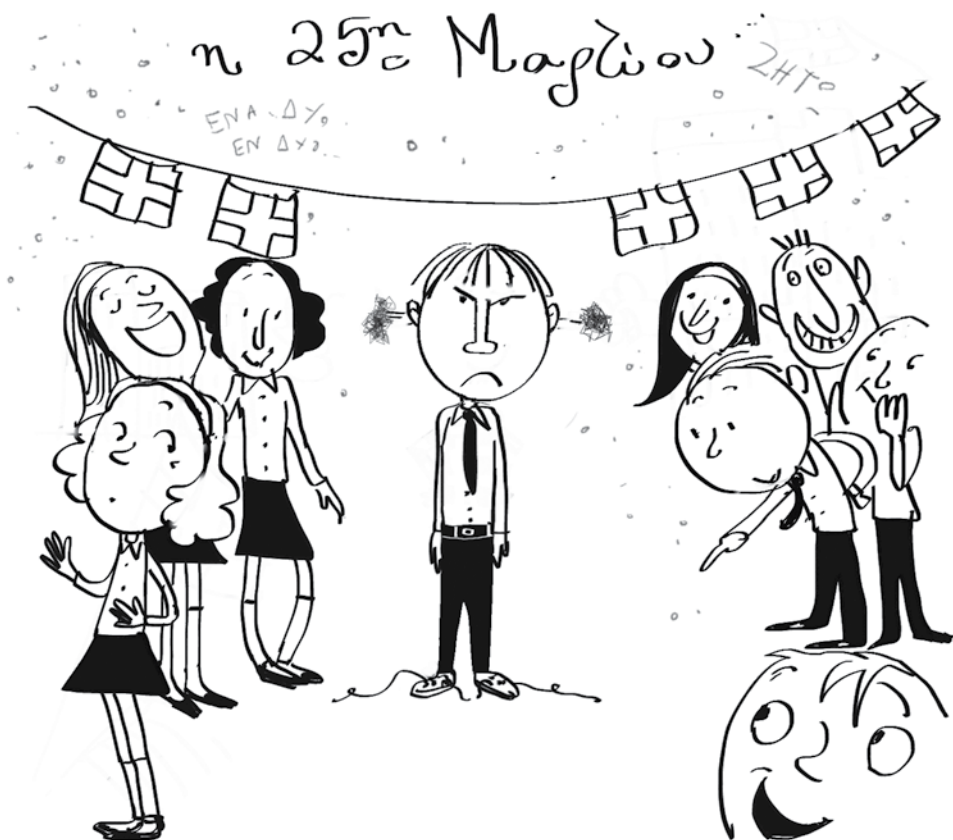
Το μόνο που βαριέμαι, είναι η παρέλαση της Τρίτης. 25^η Μαρτίου. Στη Δ' και στην Ε' την είχα σκαπουλάρει. Τη μία γιατί με είχε δικαιολογήσει ο μπαμπάς που είχε κανονίσει να πάμε στα Ζαγοροχώρια σε κάτι φίλους του και την άλλη γιατί ήμουν άρρωστος με σαράντα πυρετό. Φέτος όμως, δε γίνεται. Πρώτα γιατί ο γυμναστής το θυμάται ότι έλειπα δύο συνεχόμενες χρονιές, όπως μου είπε με νόημα, και μετά γιατί η μαμά μου έχει ήδη αγοράσει τη στολή, δηλαδή ένα απαίσιο λευκό πουκάμισο που γράφει επάνω το όνομα του σχολείου και ένα γκρι παππουδίστικο παντελόνι. Στα παπούτσια πάντως, πάτησα πόδια και θα πάω με τα αθλητικά. «Αρκεί να τα καθαρίσω» λέει η μαμά. Σιγά μη φορούσα τα σκαρπίνια που φοράνε τα σπασικλάκια. Ούτε γι' αστείο, μιλάμε! Άσε που με έπιασε στο δούλεμα ο Κωστής: «Χα χα χα! Παρέλαση ο μικρός; Να το πω στους φίλους μου να έρθουμε να σε θαυμάσουμε!».

ΚΩΣΤΗ, ΑΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΡΑΦΩ ΚΑΙ ΕΡΘΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΗ, ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΡΙΞΩ ΚΑΥΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟΝ ΤΑΜΠΛΕΤ ΣΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΞΕΦΤΙΛΙΖΕΙΣ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΚΙ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΤΑ ΞΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ!

Τρελαίνομαι όταν με λέει μικρό, τρελαίνομαι όταν με ειρωνεύεται και, πάνω απ' όλα, τρελαίνομαι με την ιδέα ότι θα με κοιτάνε οι φίλοι του και ειδικά ο Πλάτυνας που ψάχνει να βρει αφορμές για να με κοροϊδέψει! Αχ, μακάρι να αρρωστήσω για να μην πάω στην παρέλαση. Αλλά όχι πολύ. Ίσα για την Τρίτη μόνο, μην ανησυχήσει κι η γιαγιά, και μετά πάλι σχολείο. Με τίποτα δε κάνω τον αγώνα!

Διάλειμμα πάλι και επιστρέφω.

Τελευταία θα σου γράψω για την ανησυχία μου που σου έλεγα στη αρχή αλλά φοβάμαι μην τη διαβάσει ο Κωστής και με κοροϊδεύει μετά. Η αλήθεια είναι ότι, βαθιά μέσα μου, ξέρω πως δεν πρόκειται να πει τίποτα σε κανέναν, αλλά και μόνο ότι ΘΑ ΞΕΡΕΙ με κάνει να διστάζω. Γι' αυτό αποφάσισα, ημερολόγιό μου, να σε κρύψω στη βιβλιοθήκη, πίσω από τα βιβλία του Χάρι Πότερ, παράλληλα με τη ράχη της βιβλιοθήκης, ώστε να μην σε ανακαλύψει ποτέ κανείς.

Λοιπόν, εδώ και λίγες μέρες, ημερολόγιό μου, νιώθω μια σκιά να με ακολουθεί, να με βαραίνει, να με εμποδίζει να τρέξω γρήγορα, να παίξω καλά, να δω και να σκεφτώ όπως πριν. Το ξέρω, ακούγεται παράξενο, αλλά νιώθω σαν κάτι να με παρακολουθεί παντού: στο δωμάτιο, στην κουζίνα, στο σαλόνι, στον δρόμο, στην τάξη, στο γήπεδο.... Και χτες το βράδυ που ξύπνησα για να πάω τουαλέτα, ΑΚΟΥΣΑ κάτι που θα μπορούσε να είναι κι η ανάσα αυτής της παρουσίας.

Εγώ λέω ότι μπορεί να είναι εφιάλης, ότι είναι οι φόβοι μου και η αναστάτωση που προκαλεί η άνοιξη σε συνδυασμό με την εφηβεία, όπως λέει η μαμά, αλλά ποτέ δεν έχω ακούσει κανέναν να ΑΚΟΥΕΙ το φόβο του να ανασαίνει. Κι είμαι σίγουρος, σου λέω, ότι τον άκουσα, γιατί όλο το βράδυ ξαγρύπνησα κάτω από τις κουβέρτες και άκουγα διαρκώς την ανάσα του, όπως ακούω την Πρίζα να ανασαίνει στο δωμάτιό μας στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς.

Σκέφτομαι ότι μπορεί να είναι η κούραση, αλλά φοβάμαι κιόλας γιατί ήταν πολύ τρομακτικό και δε θέλω να το ξανακούσω σήμερα το βράδυ. Θέλω να κοιμηθώ σερί και να ξυπνήσω το πρωί δυνατός, με καθαρό μυαλό. Δε θέλω να ξαναγιώσω σκιά, παρουσία και ανάσα. Φοβάμαι.

Σκέφτομαι βέβαια ότι όλα αυτά δε γίνεται να υπάρχουν κι ότι τα γεννάει η φαντασία μου μετά από τόσα βιβλία με μάγους, δράκους, κόμπιτ και ξωτικά, αλλά είναι δυνατόν να τα φαντάζομαι και να είναι τόσο αληθινά;

Θα ήθελα να ήμουν ο Χάρι Πότερ, ημερολόγιό μου, για να έβρισκα αμέσως την πηγή της ανησυχίας μου, αλλά προς το παρόν είμαι μόνο ο Παύλος Μερίκος και νιώθω πολύ καλύτερα τώρα που σου είπα τους φόβους μου κι έτσι πάω για ύπνο μια μόνο σταλιά φοβισμένος, ελπίζοντας ότι αύριο το πρωί όλα θα είναι τέλεια.

Καληνύχτα!

ένα χρόνο μετά

Τη θυμάμαι εκείνη τη μέρα. Ήταν τα γενέθλια του Πλάτωνα. Είχαμε μαζευτεί όλοι οι κολλητοί στο σπίτι του, είχαμε παραγγείλει πίτσες, είχαμε παίξει εκατό ώρες playstation, είχαμε κάνει πλάκες στα κορίτσια της τάξης στο φείσμπουκ και μετά είχαμε κοιμηθεί στρωματσάδα στο σαλόνι. Ζωάρα! Μας ξύπνησαν το πρωί η μαμά κι ο μπαμπάς του Πλάτωνα που γύρισαν από το ταξίδι τους. Φάγαμε πρωινό και μετά γύρισα σπίτι. Το απόγευμα είχα αγώνα κι ήθελα να συγκεντρωθώ. Θα ερχόταν κι ο παππούς με τη γιαγιά και δεν ήθελα να τους χάσω.

Βρήκα τον Παύλο στο ΦΙΦΑ, όπως συνήθως, με μία διαφορά: είχε κολλήσει κυριολεκτικά στην οθόνη. «Τι κάνεις κολλημένος στη οθόνη;» τον ρώτησα. «Τα βλέπω λίγο θολά» μου απάντησε. «Μάλλον θα πρέπει να πάω για γυαλιά». Έδειχνε κουρασμένος και ξενυχτισμένος. Μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια και τέτοια. «Δεν κοιμήθηκες;». «Τσουικ». «Είσαι άρρωστος;» «Τσουικ». «Εβαλες θερμομέτρο;» «Καλά είμαι, είπα». Χάλια ήταν. Δεν πρόλαβα όμως να ανησυχήσω γιατί χτύπησε το θυροτηλέφωνο. Είχε έρθει ο παππούς με τη γιαγιά!

Πόσο μεγαλώσαμε, πόσο ψήλωσα, άντρας ολόκληρος έγινα εγώ, αλλά ο Παυλάκος αδυνάτισε ο καημένος, δεν τρώει καλά φαίνεται γι' αυτό έχει γίνει πετσι και κόκκαλο, αααα θα τη μαλώσουν τη μαμά που δεν μας ταιΐζει όπως πρέπει, μην ανησυχούμε όμως - είμαστε σε καλά χέρια τώρα και θα είναι περδίκι μέχρι την παρέλαση ο Παυλάκος. Ο Παυλάκος εκείνο,

ο Παυλάκος το άλλο, ο Παυλάκος το παράλλο – μου την έδινε στα νεύρα το μονοπώλιο του μικρού, αλλά δεν έδινε σημασία. Αν ήταν πιο παλιά, μπορεί και να του έχωνα καμιά κλωτσιά στα μουλωχτά ή καμιά μπουνιά στην πλάτη, δήθεν για πλάκα, αλλά τώρα...

Μια και δυο στρώνεται η γιαγιά στις δουλειές, κάθεται ο παππούς μαζί μας να του πούμε τα νέα μας και να μας πει τα δικά του και μιάμιση η ώρα ήταν έτοιμο κιόλας το τραπέζι μ' όλα τα καλά του κόσμου. Ο Παύλος κουρασμένος όπως και πριν, σαν να είχε μείνει από μπαταρία.

Εκείπου τρώγαμε, άρχισε η γιαγιά να δίνει το ιατρικό ανακοινωθέν από το νησί. Έτσι έκανε πάντα. Ξεκινούσε από τους γάμους και τις χαρές, πήγαινε στις γέννες και τις βαφτίσεις και μετά περνούσε στις αρρώστιες, για να καταλήξει στις απώλειες, τους χωρισμούς και τους θανάτους. Πρακτορείο Ρόιτερ η γιαγιά.

«Τον θυμάστε τον Βασίλη, τον οδηγό;» μας ρώτησε. Τον θυμόμασταν. Ψηλός, μουστακαλής, με βροντερή φωνή, του άρεσε να μας πειράζει επειδή ήμασταν ΑΕΚ. «Ένα παλικάρι ίσαμε εκεί πάνω ήτανε» άρχισε η γιαγιά, «έπιανε την πέτρα και την έστυβε! Μια μέρα όμως του ανέβηκε στα καλά καθούμενα το σάκχαρο. Έλιωνε σαν το κεράκι ο καφερός, έχανε κιλά, μέχρι που άρχισε να μη βλέπει και καλά. Τον έβλεπες στο δρόμο και τον λυπόσουνα. Δεν είχε το κουράγιο να πάει ούτε στο καφενείο! Ευτυχώς τον φώτισε ο Θεός να πάει στον γιατρό κι έτσι έμαθε ότι είχε διαβήτη. Ύπουλη αρρώστια... Τώρα είναι καλά. Παίρνει τις ινσουλίνες του κι έχει τακτοποιηθεί ο άνθρωπος!»

Τα λόγια της γιαγιάς σαν να γύρισαν έναν διακόπτη στο μυαλό μου κι άρχισα ξαφνικά να βλέπω με άλλο μάτι την αδυναμία του Παύλου που η μαμά κι ο μπαμπάς απέδιδαν στην άνοιξη και στην εφηβεία και την πολεμούσαν με βιταμίνες. Μόλις τελείωσα το φαγητό, μπήκα στο ίντερνετ και γκούγκλαρα σάκκαρο και διαβήτης. Κι εκεί, όσο και να μη θέλω να το παραδεχτώ, μου ήρθε ο ουρανός σφοντύλι: πολυουρία, πολυδιψία, απώλεια βάρους, κόπωση, θολή όραση, έλλειψη συγκέντρωσης... Ό,τι σύμπτωμα εκδήλωσης σακχαρώδη διαβήτη τύπου Ι υπήρχε, ο Παύλος το είχε!

Βγήκα έξω και τον φώναξα να τα δει και μόνος του. Αυτός παραξενεύτηκε γιατί ποτέ δεν τον αφήνω να μπει στο δωμάτιό μου, αλλά μπορεί να ήταν κι από την ανησυχία μου. Τα είχα χρειαστεί λέμε!

«Έλα τώρα, Κωστή. Υπερβολές. Καμιά ίωση θα είναι. Σιγά μην έχω διαβήτη...».

«Εγώ θα πάρω τον μπαμπά» του είπα.

Μαλώσαμε. Με είπε ηλίθιο και ανακατωσούρα, μου ορκίστηκε πως αν χάσει τον αγώνα της Πέμπτης δε θα μου ξαναμιλήσει, αλλά εγώ δε μάσησα. Πήρα τον μπαμπά, με τη διαφορά ότι δεν απάντησε. Πήρα λοιπόν τη μαμά.

«Μα καλά, τι περιμένεις να κάνει η μαμά από την Κωνσταντινούπολη;»

Μου τη σπάει όταν γίνεται ειρωνικός και ξερόλας, αλλά εκείνη τη μέρα δεν του έδωσα σημασία.

Η μαμά απάντησε. Δεν άκουγε καλά. Όταν άκουσε, έδειξε να ανησυχεί. Ρώτησε αν πήραμε τον μπαμπά κι έπειτα είπε ότι σε δέκα λεπτά που θα είχε διάλειμμα, θα προσπαθούσε να επικοινωνήσει με τον παιδίατρο.

Ο Παύλος προσπάθησε να μου πάρει το τηλέφωνο από το χέρι αλλά δεν είχε δυνάμεις ούτε να παλέψει. Με ξαναείπε ηλίθιο και βγήκε από το δωμάτιο. «Θα μου το πληρώσεις αυτό!» είπε και βρόντηξε την πόρτα πίσω του.

Σε μισή ώρα πήρε η μαμά στο σταθερό σε κατάσταση «προσπαθώ να είμαι ψύχραιμη αλλά δεν τα πολυκαταφέρνω γιατί είμαι μακριά και ανησυχώ ως εκεί που δεν πάει άλλο». Ερχόταν με το πρώτο αεροπλάνο. Τον μπαμπά δεν τον είχε βρει, αλλά του είχε αφήσει μήνυμα. Αν το έπαιρνε σύντομα, θα ερχόταν πριν από εκείνη. Είχε μιλήσει με τον παιδίατρο και ο Παύλος έπρεπε να μπει άμεσα σε νοσοκομείο για να κάνει κάτι εξετάσεις. Θα πηγαίναμε με τη γιαγιά και τον παππού. Να μην ξεχνούσα το κινητό μου και να την ενημέρωνα για κάθε εξέλιξη, έστω και με sms. «Μου δίνεις τώρα τη γιαγιά;» κατέληξε.

Η γιαγιά κατατρόμαξε με αυτά που άκουσε και δεν μπήκε καν στον κόπο να το κρύψει. Μετά έδωσε το τηλέφωνο στον Παύλο.

«Μην τρελαίνεσαι μαμά, δεν είναι τίποτα για να πάω στο νοσοκομείο. Είναι δυνατό να πιστεύεις τις βλακείες του Κωστή;»

Προφανώς η μαμά δε σήκωνε και πολλά πολλά, οπότε ο Παύλος το έκλεισε μ' ένα: «Καλά. Θα δεις όμως ότι όλα αυτά είναι βλακείες του Κωστή για να χάσω το ματς της Πέμπτης!»

Λες κι ήξερα εγώ ότι είχε ματς την Πέμπτη! Τώρα που το σκέφτομαι, μερικές φορές λέμε πολύ χαζά πράγματα για να αποφύγουμε την αλήθεια...

1 Απριλίου

Αγαπημένο μου ημερολόγιο, γεια σου και καλό μήνα!

Θα ήθελα να ήταν πρωταπριλιάτικο φέμα όλα αυτά που έχω να σου πω, αλλά δεν είναι. Όμως, πρώτα απ' όλα, θέλω να ξέρεις ότι η ομάδα του σχολείου μου κέρδισε 3-2 και πέρασε στα ημιτελικά, μόνο που εγώ δεν έπαιξα γιατί ήμουν άρρωστος. Ελπίζω όμως να παίξω μεθαύριο, γιατί τώρα που βγήκα από το νοσοκομείο, νιώθω πολύ καλύτερα!

«Στο νοσοκομείο; Τι έκανες στο νοσοκομείο;» θα με ρωτήσεις. Θυμάσαι που σου έλεγα την προηγούμενη φορά ότι νιώθω αδύναμος κι ότι όλο θέλω να πίνω νερά και να πηγαίνω τουαλέτα; Θυμάσαι που σου έλεγα ότι έχω χάσει κιλά κι ότι προσπαθώ να τρώω περισσότερο γιατί κατάλαβα ότι με προτιμούσε κανονικό η Άρτεμη κι όχι τόσο αδύνατο;

Ε, μια μέρα μετά από τότε που σου τα έγραφα αυτά, και μάλιστα την ημέρα που είχε έρθει ο παππούς και η γιαγιά, ο χαζός ο Κωστής με ανάγκασε να πάω στο νοσοκομείο. Εκεί μου βρήκαν «πολύ υψηλά επίπεδα γλυκόζης στο αίμα» και μου έδωσαν ινσουλίνη για να σταματήσω να πηγαίνω στην τουαλέτα και «να μπορέσω να κρατήσω στον οργανισμό μου

αυτά που είναι απαραίτητα για να συνεχίσει να λειτουργεί». Κάπως έτσι μου τα εξήγησε η γιατρός που ήταν καλή και καθισχυαστική στη γιαγιά και στον παππού, οι οποίοι είχαν τρελαθεί από την αγωνία τους, αλλά και στη μαμά και στον μπαμπά που ήρθαν αργότερα. Μετά μου είπε ότι αυτό που έχω ονομάζεται «διαβήτης τύπου 1» κι ότι θα πρέπει να ακολουθώ από δω και μπρος μια καθημερινή διατροφική αγωγή, ώστε να μην ξαναπάθω τα ίδια, δηλαδή να τρώω υγιεινά και τέτοια. Εγώ αμέσως τη ρώτησα αν μπορώ να τρώω τα πάντα, δηλαδή σοκολάτες, παγωτά, μακαρόνια με κιμά, σουβλάκια, τσιπς και μπισκότα και τότε η γιατρός κοιτάχτηκε με τη μαμά μ' έναν τρόπο που δε μου άρεσε καθόλου και είπε πως βεβαίως και μπορώ να τρώω ό,τι θέλω «αλλά με μέτρο και προσαρμόζοντας κατάλληλα τις δόσεις της γευματικής ινσουλίνης». Απλά θα ήταν καλό, «όπως και όλοι μας», να τρώω περισσότερα φρούτα και λαχανικά για να παίρνω τις απαραίτητες βιταμίνες για την ανάπτυξή μου. Τέλος, μου είπε ότι θα πρέπει να αθλούμαι και να είμαι αισιόδοξος και χαρούμενος όπως πάντα.

Δεν κατάλαβα – γιατί να μην είμαι; Μια αρρώστια είναι και θα περάσει. Αφού αύριο κίολας θα πάω σχολείο! Δεν ξέρω βέβαια αν θα είμαι έτοιμος για τον αγώνα της Πέμπτης, αλλά στην τριήμερη θα πάω, ημερολόγιό μου, ό,τι και να γίνει, κι ας λέει η μαμά με τον μπαμπά (που ξαφνικά έκαναν κόμμα και τα έχουν βάλει μαζί μου) ότι είναι ριψοκίνδυνο ακόμα να είμαι μόνος μου, δίκως κάποιον να με προσέχει και να φροντίζει ώστε να μου χορηγήει τη σωστή ποσότητα ινσουλίνης τη σωστή στιγμή. Μα τι λένε τώρα; Για τρεις μέρες κάνουν έτσι; Ας μου τη δώσουν μετά τη σωστή ινσουλίνη. Μη με πρήζουν πια με την ινσουλίνη τους, τα τσιμπήματα στο χέρι, τις μετρήσεις και τις ενέσεις στην κοιλιά (που δεν πονάνε καθόλου είναι αλήθεια, αλλά πότε επιτέλους θα τελειώσουν;). Ας περιμένουν τρεις μέρες και μετά θα τα τακτοποιήσουμε! Πόσες φορές ξεχνούσα να πάρω την αντιβίωση όταν ήμουν πιο μικρός; Έπαθα τίποτα; Δεν έπαθα! Γιατί να πάθω τώρα, που είμαι και πιο μεγάλος;

Κάνω ένα διάλειμμα, ημερολόγιό μου, για να τσιμπήσω κάτι και επιστρέφω. Η μαμά μου έχει πει να γράφω ό,τι τρώω σε ένα ημερολόγιο που μου έδωσαν στο νοσοκομείο για να ελέγχω το σάκκαρό μου, αλλά εγώ δεν το κάνω γιατί είναι φοβερά κλίθιο να σημειώνει κανείς αυτά που τρώει. Δε βοηθάω έτσι, λέει η μαμά κι ο μπαμπάς θυμώνει και λέει ότι δεν παίζουμε με τον διαβήτη, αλλά δε με παρατάνε λέω εγώ, που θα κάθομαι να σημειώνω ό,τι τρώω λες και είμαι σε δίαιτα; Έλεος πια!

Επέστρεψα, ημερολόγιό μου. Άργησα γιατί ξεφύλλιζα τον «Οδηγό διατροφής για τη ρύθμιση του διαβήτη» που μου έδωσαν στο νοσοκομείο. Δεν υπάρχει αυτό! Τριακόσιες σελίδες με όλες τις τροφές, ώστε να ρυθμίζω – υποτίθεται – τα ισοδύναμα, δηλαδή την έστρα ινσουλίνη που θα πρέπει να παίρνω πριν το φαγητό ώστε να παραμένει το σάκχαρό μου σε φυσιολογικά επίπεδα. Σαν να μην έφταναν οι καθημερινές ενέσεις, έκουμε κι αυτά! Αλλά δε με ξέρουν καλά, μου φαίνεται. Εγώ είμαι δυνατός και θα γίνω γρήγορα καλά. Εγώ θέλω να πάω τριήμερη και θα πάω! Και όταν γυρίσω, πάμε με τη μαμά και τον μπαμπά στη γιατρό να μου πει αν έχω διαβήτη. Άντε τώρα, που με έχουν πρήξει στους υπολογισμούς με τα ισοδύναμά τους και με τα επίπεδα του σακχάρου στο αίμα μου. Να μην είναι πάνω από 120 ούτε κάτω από 80... Βαρέθηκα! Άστα να είναι όπου θέλουν! Τι θα πάθω; Θα περάσει όπως πέρασε κι εκείνη η βρογχίτιδα που παραλίγο να μου γυρίσει σε πνευμονία όταν ήμουν στη Β' Δημοτικού και πήγαμε πάλι νοσοκομείο. Τι παραπάνω έχει ένας διαβήτης από μια πνευμονία;

Κι έχω και τον Κωστή να μου συμπεριφέρεται τη μία λες και είμαι κανένα απροσάρμοστο, και την άλλη λες και φταίω

εγώ για όλα τα στραβά που του συμβαίνουν. Δεν είμαστε με τα καλά μας, δηλαδή! Έχει καζέψει το παιδί. Τον βάρωσε η εφηβεία στο κεφάλι και μας έχει τρελάνει εδώ πέρα!

Πάω τουαλέτα, ημερολόγιό μου και πρέπει να σου εξομολογηθώ ότι κάθε φορά που μου 'ρχεται να πάω ανησυχώ μήπως ξαναρρωστήσω και χάσω την τριήμερη. Αλλά δε νομίζω. Όλα θα πάνε καλά! Έτσι δεν είναι;

Ημερολόγιό μου, μόλις γύρισα από την τουαλέτα κι είμαι φρικαρισμένος, που θα έλεγε ο Κωστής με τους φίλους του. Είχε τρεις μέρες να φανεί και νόμιζα ότι είχα ησυχάσει απ' αυτό. Για το τέρας μιλάω. Την παρουσία που σου έλεγα ότι ένιωθα να με ακολουθεί παντού. Που άκουγα την ανάσα της τη νύχτα... Ε λοιπόν, μόλις το συνάντησα στον διάδρομο! Είχε στηθεί πίσω από την πόρτα της κουζίνας και μου έβαλε τρικλοποδιά την ώρα που έμπαινα μέσα για να πάρω ένα κουλουράκι βουτύρου, απ' αυτά που έφερε χτες ο μπαμπάς. Έπειτα στάθηκε από πάνω μου, με κοίταξε με το παγωμένο βλέμμα του κι εξαφανίστηκε.

Πρώτη φορά εμφανίστηκε το βράδυ πριν έρθει η γιαγιά με τον παπού. Ήταν τεράστιο και παρουσιάστηκε πάνω απ' το κρεβάτι μου, σπρώχνοντας τα όρια του ταβανιού προς τα πάνω κι απομακρύνοντας τους τοίχους μεταξύ τους ώστε να μπορέσει να αποκτήσει υπόσταση και να με κατατρομάξει με τη φριχτή μυρωδιά σάπιου μήλου που ανέδιδε η ανάσα του, τα ψυχρά του μάτια και τη βρωμερή του όψη. Πέρα όμως από τον τρόμο μου, που δε με άφησε να κλείσω μάτι εκείνη τη νύχτα, εκείνο που μου φάνηκε αδιανόητο ήταν ότι το πλάσμα έμοιαζε καταπληκτικά με το Σκουπιδόπλασμα που φοβόμουν πιο πολύ απ' όλα όταν ήμουν μικρός - τον Παντεσπάνιους. Κι επειδή μάλλον δεν καταλαβαίνεις τι εννοώ, θα σου εξηγήσω:

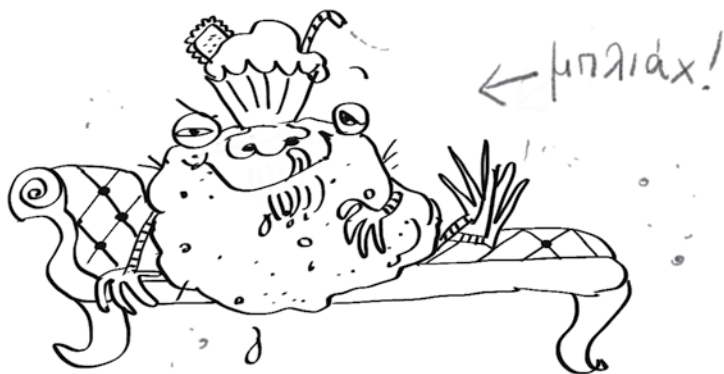
Όταν ήμουν στη Β' είχα κολλήσει με τα Σκουπιδοπλάσματα. Ο Εμπιθής, ο Πατομπούκαλος, ο Μπαγιατόφωμος, ο Αυγουλίλας, η Μπικλόφουσκα... Μου άρεσαν πολύ, άσχετα αν η μαμά κι ο μπαμπάς αναρωτιόνταν πως ήταν δυνατόν ο μικρός τους γιος να παίζει μ' αυτές τις ανδίες. Τα κάναμε συλλογή, τ' ανταλλάσαμε στο σχολείο, αναλύαμε τα χαρακτηριστικά τους, συμπληρώναμε άλμπουμ – μας είχε γίνει manía. Μια μέρα, ο Μιχάλης έφερε να ανταλλάξει στο σχολείο τον Παντεσπάνιους. Ήταν ένα πλάσμα, απ' αυτά που δεν έβρισκες συχνά στις συσκευασίες. Το χαρακτηριστικό του ήταν ότι φορούσε μια κόκκινη τούρτα στο κεφάλι κι ήταν πρασινωπό από τη μπίχλα. Α, ναι – ήταν και λίγο αλλήθωρος. Τίποτα το ιδιαίτερο πάντως, αν το συγκρίνεις με άλλα, πολύ πιο ανδιστικά πλάσματα, όπως τον Κόμποστη, που είχε σκουλήκια σ' όλο του το σώμα ή πιο τρομακτικά, όπως τον Απόβλυκο, με τα κίτρινα κοφτερά δόντια και τον Σκουπιδενστάιν που έμοιαζε με τον Φραγκεστάιν στο πιο

τρομακτικό του. Θυμάμαι ότι το είχα ανταλλάξει με έναν Κομπόστη κι έναν Αυγουλίλα, κι ότι ήμουν πολύ χαρούμενος γιατί ο Παντεσπάνιους ήταν αληθινά σπάνιο κομμάτι. Το βράδυ τον είδα στον ύπνο μου να με κυνηγάει σ' ένα σκοτεινό στενό. Φοβερός εφιάλτης. Θυμάμαι το σώμα του που έμοιαζε με μια μάζα από γλυκά σκουλήκια τα οποία έκαναν ένα φρικτό, υπόκωφο θόρυβο σαν τρίξιμο, θυμάμαι το λαχάνιασμα και τον βήχα του καθώς με πλησίαζε, την ανάσα του που βρωμούσε, τις πατημασιές του που άφηναν μια μυρωδιά σάπιας μπανάνας και ξεκολλούσαν από το οδόστρωμα, όπως ξεκολλάει το πόδι μας από τη λάσπη, αφήνοντας εκείνο το χαρακτηριστικό κλιτς! Πετάχτηκα από τον ύπνο μου ιδρωμένος και πρόσεξα ότι το Σκουπιδοπλάσμα στο γραφείο μου φωσφόριζε. Ιδέα μου θα 'ταν ή κάποιο παιχνίδι του φωτός, αλλά από τότε ο Παντεσπάνιους έγινα το πιο πολύτιμο σκουπιδοπλάσμα μου και δεν τον αντάλλαξα με τίποτα. Έχεις ακούσει για τη γοητεία που ασκεί πάνω μας ο τρόμος, ημερολόγιό μου; Αυτό ακριβώς έπαθα που λες, και μη νομίζεις ότι αυτά με τη γοητεία και τον τρόπο

είναι δικά μου λόγια: η μαμά μου τα είπε μια μέρα που είχε χάσει την υπομονή της με τον Παντεσπάνιους που με τρομοκρατούσε πριν κοιμηθώ, σε σημείο που κατέληξα να τον σκεπάζω με μια πετσέτα όταν έκλεινα το φως για να μη βλέπω το φωσφόρισμά του. Μετά ήρθε ο Χάρι Πότερ και τον σάρωσε τον Παντεσπάνιους, αλλά είμαι σίγουρος ότι κάπου βρίσκεται παραπεταμένος στο ντουλάπι, μαζί με τα παλιά αγαπημένα μου παιχνίδια, γιατί θυμάμαι ότι ήταν το μόνο σκουπιδοπλάσμα που δεν είχα χαρίσει στον μικρό μου ξάδελφο, όταν σταμάτησα να παίζω μ' αυτά.

Κλείνω την παρένθεση, ημερολόγιό μου, και εξήγησέ μου τώρα πως γίνεται αυτός ο ίδιος ο Παντεσπάνιους να εμφανίζεται τεράστιος και απειλητικός στο δωμάτιό μου μια μέρα πριν πάω στο νοσοκομείο, έπειτα δύο φορές εκεί, λίγο πριν πάρω το εξιτήριο, και τώρα πάλι εδώ, στο σπίτι... Πες μου. Στο μεταξύ, όσες φορές έχει εμφανιστεί, είναι ακούνητος, αμίλητος, αγέλαστος. Θα ήταν για γέλια, έτσι αλλήθως που είναι, αλλά πώς να γελάσει κανείς με τέτοιο τέρας σκαλωμένο στο πόδι του, καθισμένο στην κοιλιά του ή γαντζωμένο στην πλάτη του σαν σακί;

Δεν έχω καταλάβει, ημερολόγιό μου, τι ζητάει ο Παντεσπάνιος από μένα, αλλά δεν έχω τολμήσει κιόλας να τον ρωτήσω. Φοβάμαι ότι αν το κάνω, θα μου απαντήσει, και τότε θα βεβαιωθώ ότι είναι αληθινός κι ότι ήρθε για να μείνει. Όμως δεν πρόκειται να του περάσει. Όπως τότε, που τον νίκησε το μαγικό ραβδί του Χάρι Πότερ, έτσι και τώρα θα τον νικήσει κάτι άλλο και θα εξαφανιστεί! Δεν έχω παρά να αδιαφορήσω για την παρουσία του και να κάνω ότι δεν υπάρχει. Έτσι μόνο θα πάψει να μ' ενοχλεί: αν αδιαφορήσω και κάνω ότι δεν τον νιώθω που με καταπιέζει και μου ρουφάει τη δύναμη που χρειάζομαι για να συνεχίσω! Ό,τι δε θέλουμε στη ζωή μας, μπορούμε απλά να μην του δίνουμε σημασία μέχρι να το εξαφανίσουμε. Έτσι δεν είναι;

7420 ΠΑΝΤΕΣΠΑΝΙΟΥΣ	
ΥΠΑΡΧΕΙ	☐
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ	☒

20 Απριλίου

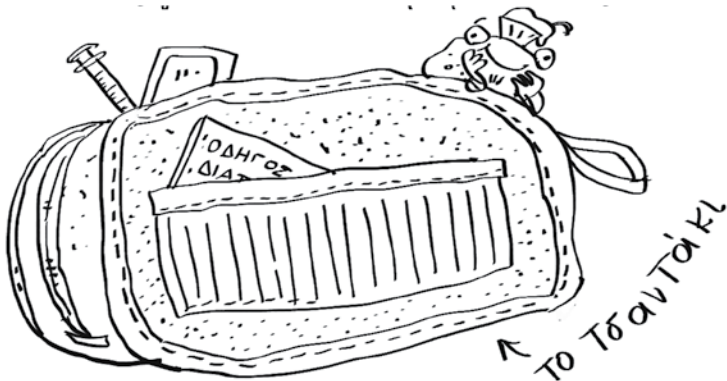
Ημερολόγιό μου, έχω πολλές μέρες να σου γράψω αλλά πως να βρω μια στιγμή ηρεμίας με αυτό το τέρας που με ακολουθεί παντού, μου βάζει παγίδες, με τρομοκρατεί, με αποδυναμώνει, με αποσυντονίζει, με απομονώνει από τους συμμαθητές μου, με βάζει να μαλώνω με τους φίλους μου και με οδηγεί στο να κάνω πράγματα που ποτέ δε φανταζόμουν ότι θα έκανα;

Ναι, για τον απαίσιο Παντεσπάνιους μιλάω με την αλλήθωρη ματιά και τη σατανική σκέψη που έχει καταντήσει ζωντανός εφιάλτης. Κι αν θες να σου περιγράψω με μια λέξη τι νιώθω για όλα αυτά, δεν θα δυσκολευτώ καθόλου: ΘΥΜΟ. Ναι, θυμό γι' αυτή τη καζοαρρώστια που έφερε τον Παντεσπάνιους μέσα στο σπίτι μου, που με αποξενώνει από τους φίλους μου και με αναγκάζει να συμπεριφέρομαι σαν γέρος που πρέπει να προσέχει τι τρώει.

Ξέρεις τι πέτυχε ο καζοΠαντεσπάνιους, ημερολόγιό μου; Να ασχολούνται όλοι με το τι τρώω και τότε το τρώω ώστε να παίρνω τις σωστές δόσεις ινσουλίνης προηγουμένως κι έτσι να μην οδηγούμαι σε υπογλυκαιμικά ή και υπεργλυκαιμικά επεισόδια. Κι αν τύχει να θέλω να τρέξω λίγο ή να παίξω μπάλα, θα πρέπει να έχω μαζί μου το τσαντάκι να μετρηθώ, μην τύχει και πέσουν οι δείκτες και χρειαστώ καμιά ταμπλέτα γλυκόζης. Μα τι λέμε τώρα; Θυμώνω και μόνο που το σκέφτομαι!

Θα σου πω τώρα τις λέξεις που σικαίνομαι πιο πολύ στον κόσμο, ημερολόγιό μου. Πάντα τις αντιπαθούσα γιατί τις χρησιμοποιούσαμε στα Μαθηματικά που δεν είναι το καλύτερό μου μάθημα, αλλά τώρα τις σικαίνομαι από τα βάθη της καρδιάς μου και θέλω να τις εξαφανίσω από τη ζωή μου: ισοδύναμα, δείκτες, μετρήσεις.

Ντρέπομαι να κυκλοφορώ με αυτό το κλίβιο τσαντάκι που περιέχει τον μετρητή, τη συσκευή για τους σκαρφιστήρες, τις βελόνες, τις ταινίες, τα στυλό ινσουλίνης και ταμπλέτες γλυκόζης. Δεν το θέλω γιατί μου θυμίζει την αρρώστια και σε κανένα δεν αρέσει να κάνει παρέα με άρρωστους. Κι έπειτα μου θυμίζει συνέχεια πως πρέπει να ασχολούμαι όλη μέρα με τους υδατάνθρακες και τις πρωτεΐνες, πως πρέπει να κάνω υπολογισμούς που δε θέλω να κάνω, πως πρέπει να λέω όχι όταν ένας συμμαθητής μου έχει τη γιορτή του και μας κερνάει (αλλιώς θα πρέπει να μετρηθώ και πώς να το κάνω μέσα στην τάξη;), πως πρέπει να πηγαίνω στις τουαλέτες για να κάνω ένεση μη με δει κανείς (ειδικά ο

Περικλής) και με πιάσει στην κοροϊδία και, τέλος, πως αν ΔΕΝ τα κάνω όλα αυτά, θα βγει από κάπου ο Παντεσπάνιος με τα χαζοαλλήθωρα μάτια του και τα βρωμερά του δόντια και θα με κάνει να εκνευριστώ δίχως κανένα λόγο, να μαλώσω με κάποιον, μπορεί και να ζαλιστώ ακόμα, να ιδρώσω ξαφνικά και να πονοκεφαλιάσω. Δε θέλω τον Παντεσπάνιος στη ζωή μου, δε θέλω τίποτα. Τι σικαίνομαι την αρρώστια και δεν μπορώ να πιστέψω αυτό που λέει η γιατρός, ότι δηλαδή θα ζήσω ΟΛΗ ΜΟΥ ΤΗ ΖΩΗ μ' αυτή. Αποκλείεται!

Τι θα ήθελα να γράψω στο ημερολόγιο!

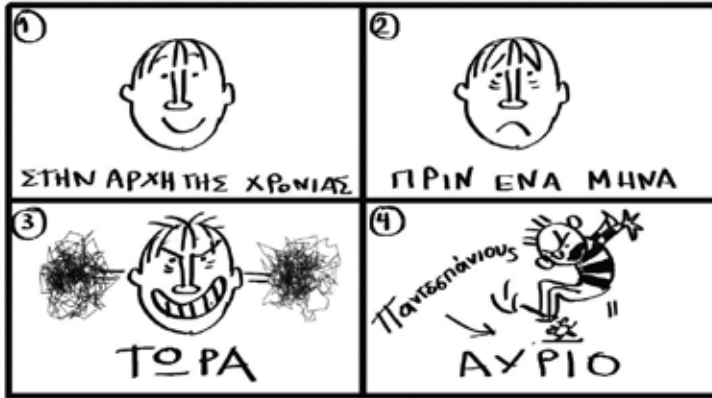
Πάνω στην ώρα! Χτύπησε το τηλέφωνο κι ήταν η γιατρός. Ήθελε να μου αναπροσαρμόσει τη δόση της βασικής ινσουλίνης γιατί τα τελευταία πρωινά παρουσιάζω, λέει, αστάθειες. Να μην απογοιτεύομαι και να μην το παίρνω κατάκαρδα. Όλα φτιάχνονται! Μήπως όμως τρώω κάτι και δεν το λέω στους γονείς μου; Καλό είναι να γράφω μόνος μου το ημερολόγιο ελέγχου και, κυρίως, να προσέχω να μην ξεχνάω τίποτα απ' όσα τρώω.

Ναι, καλά! Σιγά μην πω στη μαμά πως χτες ΔΕΝ έφαγα το μύλο και τη μπάρα δημητριακών που μου έδωσε για κολατσιό και προτίμησα τα κρακεράκια που με κέρασε η Άρτεμη. Στο κάτω κάτω, δεν ήταν γλυκά. Αλμυρά ήταν. Τον είδα, βέβαια, τον χαζοπαντεσπάνιους λίγο μετά που πρόβαλε από το παράθυρο του διαδρόμου, αλλά δεν του έδωσα σημασία. Μετά από λίγο όμως άρχισε αυτό το βουητό στο κεφάλι και το φοβερό εκείνο γέλιο που μου παίρνει τα αυτιά και χρειάστηκε να ζητήσω να πάω τουαλέτα για να μετρηθώ. «Όλο στην τουαλέτα πας, Μερικό» σχολίασε ο Περικλής αλλά κρατήθηκα και δεν του απάντησα. Ζαλιζόμουν κιόλας... «Χα χα χα» ακούστηκαν κάτι γελάκια εδώ κι εκεί αλλά τους τάπωσε ο κύριος που υποψιάζομαι πως ξέρει γιατί πάω τουαλέτα κι αυτό με κάνει να ντρέπομαι φοβερά. Όσους ξέρουν, τους καταλαβαίνω από το βλέμμα. Λύπηση. «Το καημένο το παιδί» σκέφτονται... Και κάπου εκεί προβάλλει ο χαζοπαντεσπάνιους και γελάει μ' αυτό το απαίσιο γέλιο που μου παίρνει το κεφάλι. Δε θέλω! Δε θέλω τίποτα!

Ξαναχτύπησε το τηλέφωνο. Τώρα ήταν η μαμά, να ρωτήσει αν μετρήθηκα μετά το απογευματινό κολατσιό. «Ναι» της είπα. «130». Ψέματα. Δε μετρήθηκα και δε θα μετρηθώ γιατί ΒΑΡΙΕΜΑΙ. «Να το παρακολουθώ» μου είπε. Ναι, σίγουρα...

Ημερολόγιό μου, είμαι πολύ κουρασμένος ΚΑΙ πολύ θυμωμένος. Να, έτσι είμαι!

Θα σου πω τώρα δύο σημαντικά πράγματα που έχασα εξαιτίας του καζοπαντεσπάνιους:

1. Δεν πήγα τριήμερι

Τελικά όμως δεν πήγε ούτε η Άρτεμη κι έτσι δεν έσκασα από τη ζήλια μου που θα ήταν με τον Περικλή ο οποίος υποψιάζομαι ότι την αγαπάει και ίσως να έβρισκε ευκαιρία να της το δείξει. Βέβαια η Άρτεμη δε θέλει να τον βλέπει ούτε ζωγραφιστό τέτοιος καζός που είναι, αλλά ποτέ δεν ξέρεις μ' αυτόν. Το τέλειο όμως ήταν ότι η μαμά, που «τα βρίσκει» με τη μαμά της Άρτεμης, της τηλεφώνησε και κανόνισε «να συναντηθούν τα παιδιά για να κάνουν παρέα τώρα που έμειναν μόνα». Έτσι η Άρτεμη ήρθε σπίτι ΔΥΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΑ και περάσαμε τελειοτέλεια!

Το πρώτο απόγευμα πήγε να μου το καλάσει ο καζοπαντεσπάνιος μια στιγμή που πήγα να φτιάξω κάτι τوستάκια σαν αυτά που μου αρέσουν, με μαγιονέζα, ζαμπόν και τα λοιπά, μόνο που η μαμά είχε εξαφανίσει όλα τα υαίρα και τα έκανα σκέτα, με ένα τυρί λίγο μπλιάξ και μαρουλόφυλλα. Η πλάκα είναι ότι της άρεσε πολύ της Άρτεμης και μου είπε ότι πρώτη φορά συναντάει αγόρι που προτιμάει τα υγιεινά φαγητά από τα λιπαρά. Είναι τρελά αυτά τα κορίτσια, ημερολόγιό μου! Εννοείται, πάντως, ότι δεν της είπα τίποτα για την αρρώστια κι ότι εξαφάνισα το τσαντάκι με τα σύνεργα στο ντουλάπι. Ξέχασα όμως τον οδηγό διατροφής για διαβητικούς που έχει η μαμά σαν Ευαγγέλιο στο τραπέζι της κουζίνας, αλλά της είπα ότι το ξέχασε ο παππούς και μάλλον το πίστεψε. Λέω «μάλλον» γιατί κοκκίνησα, όπως κοκκινίζω κάθε φορά που λέω ψέματα, αλλά νομίζω ότι ήμουν ήδη κόκκινος, όπως συμβαίνει κάθε φορά που μιλάω με την Άρτεμη γιατί νομίζω ότι είμαι ερωτευμένος μαζί της, ημερολόγιό μου, αν και δεν έχω καταλάβει τι σημαίνει ακριβώς αυτό.

«Έχω κι εγώ έναν θείο διαβητικό» μου απάντησε η Άρτεμη. «Όλη την ώρα κάνει ενέσεις στην κοιλιά του με ένα στυλό, αλλά λέει ότι δεν πονάει. Ο παππούς σου πονάει;» Εκείνη την ώρα πρόσεξα τον Παντεσπάνιους να προβάλλει πίσω από το ψυγείο με το χαζοαλλήθωρο χαμόγελό του και την τούρτα στο κεφάλι, μόνο που ήξερα ότι δεν είχε σκοπό να μου κάνει κάτι. Είχα καταλάβει πια ότι μου έστηνε παγίδες μόνο όταν έκανα κάτι απαγορευμένο. Αλλά σε μένα δεν περνάνε τα «πρέπει» και τα «δεν πρέπει» ημερολόγιό μου και κανένας χαζοΠαντεσπάνιους δε θα μου πει εμένα τι απαγορεύεται και τι όχι. Άντε τώρα!...

Τέλος πάντων, είπα στην Άρτεμη ότι δεν πονάει ο παππούς μου αλλά δεν το έχει συνηθίσει και είδα τον Παντεσπάνιους να χαμογελάει σατανικά τρίβοντας τα βρωμοκέρια του. Τι χαζός!

2. Δεν πήρα μέρος στους αγώνες του σχολείου.

Για τον ημιτελικό του ποδοσφαίρου το υποφιαζόμουν ότι δε θα έπαιζα, αλλά για τον τελικό που έγινε μετά την τριήμερη δεν το περίμενα... Τον παρακολούθησα από τις κερκίδες κι ένιωσα όλη την ντροπή της ήττας από μια μέτρια ομάδα μόνο και μόνο επειδή ένας παίκτης μας (βλέπε Περικλής) ήταν τόσο, μα τόσο ατομιστής ενώ, ταυτόχρονα, έλειπε κι ο κεντρικός αμυντικός (δηλαδή εγώ) που θα χάριζε την ηρεμία και τη σιγουριά στην ομάδα. Χάσαμε 3-0. Συντριβή. Σ' όλο τον αγώνα είχα δίπλα μου το Παντεσπάνιους να με ζαλίζει. Μετά έμαθα ότι αυτό που έχω επηρεάζεται κι από το στρες. Ε, ναι, είχα μεγάλο στρες!

Τι έκανε ο Παντεσπάνιος, ρωτάς; Μου έδειχνε τα λάθη του Περικλή, τις άσκοπές κινήσεις του, τον ατομισμό του, τις άσχετες τρίπλες του... Τι να πω; Είχα που είχα τα νεύρα μου, απόγινα και ξέσπασα μετά σ' αυτόν. Στον Περικλή. Δίπλα μου ο Παντεσπάνιος να μου βάζει φιτιλιές: «κοίτα πως σε κοιτάει», «σε ειρωνεύεται», «σε κοροϊδεύει», «θέλει να σε σπάσει στο ξύλο», «δώστου μία πριν τη φας εσύ» κι ένα σωρό τέτοια... Στο τέλος μας κρατήσανε, αλλιώς θα παίζαμε ξύλο. Ο γυμναστής μου είπε ότι δε με είχε ξαναδεί έτσι, αλλά φαντάζεται ότι φταίει αυτό που πέρασα και να προσέχω να παίρνω τα φάρμακά μου. Ήξερε. Ντράπηκα πολύ. Τον άκουσε όμως ο Περικλής κι άρχισε την κοροϊδία: «Τα φάρμακά σου, Μερικό, τα πήρες;» και τέτοια. Πάλι δίπλα μου ο Παντεσπάνιος να βάζει φωτιές: «Τον άκουσες; Του επιτρέπεις να σου συμπεριφέρεται έτσι; Σε κοροϊδεύει κατάμουτρα –το καταλαβαίνεις; Σπάσ' τον στο ξύλο για να μάθει! Μην αφήνεις κανέναν να σου βγάζει γλώσσα!». Ευτυχώς μπήκαν στη μέση η Άρτεμη με τον Μιχάλη και με πήραν από 'κει. Ο κύριος Μάκης τηλεφώνησε στη μαμά, που ήρθε να με πάρει πανικόβλητη.

Την επόμενη μέρα όλοι στο σχολείο με κοιτούσαν σαν να ήμουν τρελός, αλλά εγώ ήξερα ότι ήμουν ρυθμισμένος, που σημαίνει ότι ο καζοπαντεσπάνιος είχε μείνει σπίτι κι ότι εγώ δεν υπήρχε περίπτωση να χάσω την ψυχραιμία μου. Το τι άκουσα από τον Περικλή και την παρέα του, δεν λέγεται. Τα κατάφερα όμως και στάθηκα στο ύψος μου. Όταν όμως γύρισα σπίτι, έβαλα τα κλάματα. Δε θέλω να ζω έτσι!

Συμπέρασμα

Δε θέλω να ζω με τον Παντεσπάνιος, ημερολόγιό μου. Τον σικαίνομαι, δε θέλω να τον βλέπω μπροστά μου και θα κάνω τα πάντα για να τον εξαφανίσω. Είναι ένα καζό, αλλήθωρο, βρωμιάρικο, τρισάθλιο τέρας που γέννησε η φαντασία μου και θα το πολεμήσω μέχρι να το εξοντώσω. Δε θέλω να ζω με τέρατα. Θέλω τη ζωή μου πίσω!

160 δυνάμεις

5

2% αλιγάκι

2% αλιγάκι

2%

2%

2%

1600 δυνάμεις

2% αλιγάκι

έντεκα μήνες μετά

Ο πρώτος καιρός ήταν πολύ δύσκολος. Για τον Παύλο πρώτα πρώτα, αλλά και για όλους εμάς που τον ζούσαμε από κοντά: για τη μαμά και τον μπαμπά που γρήγορα άρχισαν να τσακώνονται πάλι για τον τρόπο χειρισμού της «κρίσης» και για μένα γιατί πολύ γρήγορα άρχισα να τσαντίζομαι με την μετατροπή του σπιτιού σε ένα σύγχρονο κέντρο για διαβητικούς, εξαιτίας της υπερβολής της μαμάς, που δεν είχε καταλάβει ακόμη ότι ο Παύλος μπορούσε να τρώει τις λιχουδιές που του αρέσουν με την κατάλληλη προσαρμογή της γευματικής ισουλίνης. Έτσι, είχαμε γεμίσει καρότα, μήλα και λαχανικά, γαλακτοκομικά μόνο 2% και υγιεινά φαγητά. Όσο για τις κουβέντες, περιστρέφονταν αποκλειστικά γύρω από βάσεις, ισοδύναμα, ισοουλίνες, γλυκόζες, υδατάνθρακες και πρωτεΐνες. Και σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, είχαμε και τα αψυχολόγητα ξεσπάσματα του Παύλου, τα νεύρα και τις φωνές του που πάντα έβρισκαν μια δικαιολογία στη φύση της ασθένειάς του. Ουφ και πάλι ουφ! Εκείνη την εποχή δεν ήθελα ούτε να πατάω στο σπίτι. Κι αν μπορούσα, θα το έκανα, αλλά που να πας όταν έχεις να διαβάσεις έναν σκασμό βιβλία για τα τεστ και τις εξετάσεις...

Πάντως η γιατρός μας είχε προειδοποιήσει από την αρχή, αλλά ποιος την άκουγε τότε... «Όλοι όσοι νοσούν από αυτήν την ασθένεια, περνούν από διάφορα στάδια μέχρι να την αποδεχτούν» είχε πει. «Πρώτα την αρνούνται, στη συνέχεια εκδηλώνουν έντονο θυμό κι έπειτα αρχίζουν σταδιακά να την αποδέχονται, αφού περάσουν πρώτα από ένα καταθλιπτικό

στάδιο που αποτελεί και τον προθάλαμο της αποδοχής». Εμείς, το μόνο που είχαμε να κάνουμε ήταν υπομονή! Λες και κάναμε ποτέ κάτι διαφορετικό με τον Παύλο...

Εκείνο τον Απρίλιο λοιπόν, ο Παύλος χτυπούσε το ντέφι κι εμείς χορεύαμε! Νεύρα ο Παύλος; Κάτι δεν πήγαινε καλά με τις μετρήσεις. Πονοκέφαλο ο Παύλος; Ψάξτε να βρείτε το τσαντάκι του. Λιγούρα ο Παύλος; «Μήπως έφαγες κάτι παιδάκι μου και δεν το έγραψες στο ημερολόγιο;». Υπνηλία ο Παύλος; «Γρήγορα να πάρουμε τη γιατρό!». Αλλά κι ο Παύλος συμπεριφερόταν σαν να είχε καμιά ίωση που θα του περνούσε κι όλα θα ξαναγίνονταν όπως πριν. Και δώσ' του καμιά μπουκιά απ' το σουβλάκι του μπαμπά στα κρυφά, πάρε και κανένα κομμάτι πίτσα όταν δεν τον κοιτούσαμε, μάσα και κανένα πατατάκι στα μουλωχτά και να οι αστάθειες, τα ζαχαρόνερα κι ο φόβος του υπογλυκαιμικού σοκ, με τη μαμά να σκέφτεται να σταματήσει τη δουλειά και τον μπαμπά σταθερά στον κόσμο του.

Απόσπασμα αυθεντικού διαλόγου μεταξύ του μπαμπά και της μαμάς:

«Δεν γίνεται να σταματήσεις τη δουλειά, Σουζάνα. Πώς θα τα φέρουμε βόλτα με τόσα έξοδα, ειδικά τώρα, με την αρρώστια του Παύλου;»

«Και ποιος θα τον φροντίζει; Ποιος θα του υπενθυμίζει να μετριάται; Ποιος θα του μάθει να ζει με τον διαβήτη, Λεωνίδα; Θα καθίσεις εσύ;»

«Εγώ αποκλείεται! Πόσα κομμάτια να γίνω, επιτέλους;... Μήπως να κάνει αυτή τη δουλειά ο Κωστής;»

«Είσαι στα καλά σου, που θα βάλουμε το παιδί να...»

Εδώ σταματάω γιατί θολώνει το μυαλό μου ακόμα και που το σκέφτομαι. Δεν έφτανε που είχα γίνει κατάσκοπος μέσα στο ίδιο μου το σπίτι και παρακολουθούσα διαρκώς τον Παύλο τι τρώει κι αν το καταγράφει στο ημερολόγιό του, ήθελε να με κάνει κι επίσημο κόουτς διατροφής. Δεν είμαστε με τα καλά μας, μου φαίνεται...

Φυσικά, πάνε τα ψυγεία που ήταν ξέχειλα στις μαγιονέζες και τις μουστάρδες, πάνε τα γκούντα και οι γραβιέρες, τα ζαμπόν και τα μπέικον... Άντε, καμία γαλοπούλα και κανένα τυράκι λάιτ στην καλύτερη. Πάνε και τα παστίτσια και τα μακαρόνια με κιμά, πάνε τα λιπαρά γενικώς, αν και –εδώ που το λέμε- δεν ήταν και τόσο κακό, γιατί ήθελα από καιρό να το ξεφορτωθώ εκείνο το μαξιλαράκι στην κοιλιά μου. Αλλά όχι και να πετάμε την πέτσα από το κοτόπουλο για να μην μπει στον πειρασμό ο Παυλάκος ή να τρώμε δύο φορές την εβδομάδα όσπρια αναποφλοιώτα (δίκως φέτα κιόλας) για να συμπαρασταθούμε στον Παυλάκο... Όχι!

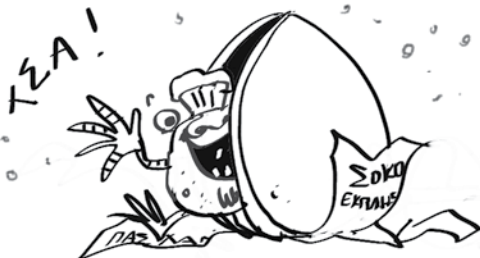
Η κατάσταση με τον Παύλο έγινε σχεδόν ανυπόφορη κάπου στα μέσα του Απρίλη, όταν τον έπιασα να γράφει ό,τι να 'ναι στο ημερολόγιο ελέγχου, να λέει ψέματα για το τι έτρωγε, να αρνείται να ακολουθήσει οποιαδήποτε οδηγία και να είναι διαρκώς και με όλους θυμωμένος, λες και του φταίγαμε εμείς που έπαθε αυτό που έπαθε. Τότε ήταν που έγινε και το επεισόδιο στο σχολείο με τον Περικλή. Άκου εκεί να προκαλέσει καβγά ο Παύλος! Όμως αυτός ο καβγάς ήταν η αφορμή για να καταλάβει η μαμά ότι ο Παύλος δεν έτρωγε σχεδόν ποτέ αυτά που του έδινε για κολατσιό στο σχολείο κι ότι δεν έπρεπε να του έχει καμία εμπιστοσύνη γιατί άλλα έλεγε κι άλλα έκανε. Πώς να υπάρχει λοιπόν ισορροπία στις τιμές και στη διάθεση του Παύλου;

Πώς να μη βουτάει τη μία στον πάτο και να μην ανεβαίνει την επομένη στα ύψη, όταν όλοι βασίζονταν στα ψέματά του; Μα καλά, δεν έβλεπε ότι έκανε κακό στον εαυτό του;

Κάπου εκεί κατάλαβα ότι όλα αυτά γινόντουσαν επειδή ο Παύλος ντρεπόταν... Ντρεπόταν γι' αυτό που είχε πάθει και το έκρυβε απ' όλους προσπαθώντας να είναι ο εαυτός του πριν τον διαβήτη. Δεν τα κατάφερνε όμως κι αυτό του προκαλούσε όλο και μεγαλύτερο θυμό, κι ο θυμός άρνηση, κι η άρνηση θυμό, κι έτσι ο κύκλος δεν έκλεινε ποτέ... Σκέφτηκα να του μιλήσω, αλλά σιγά μη με άκουγε. Έπειτα –ντρέπομαι που το λέω- του τα είχα κρατημένα εκείνη την εποχή, γιατί με είχε κρατήσει μέσα δύο συνεχόμενα Σαββατόβραδα που χρειάστηκε να βγουν έξω η μαμά με τον μπαμπά για «να τα πούνε». Τι να πούνε, δηλαδή, που διαφωνούσαν σε όλα... Ακόμα και στα ισοδύναμα που έπρεπε να πάρει ο Παύλος! Χάλια μιλάμε... Κι όταν γυρνούσαν πίσω, καταλάβαινα από τα μούτρα τους ότι αυτά που «έλεγαν» τόσες ώρες, ήταν κατηγορίες ο ένας στον άλλον με αφορμή τον Παύλο. Στεναχωριόμουν γι αυτούς, αλλά πιο πολύ στεναχωριόμουν για τον Παύλο, κι ας μην το έδειχνα. Μου φαινόταν αδιανόητο ότι θα ζούσε από δω και μπρος με τον διαβήτη. Απελπισία, μιλάμε. «Σαν να ζεις με ένα τέρας είναι αυτός ο διαβήτης» έλεγα στον Πλάτωνα. «Δεν σ' αφήνει να πάρεις ανάσα!».

Που να ήξερα τότε ότι αυτό το τέρας ο Παύλος το έβλεπε, κι ότι του είχε δώσει και όνομα κιόλας: Παντεσπάνιους... Άκου εκεί!

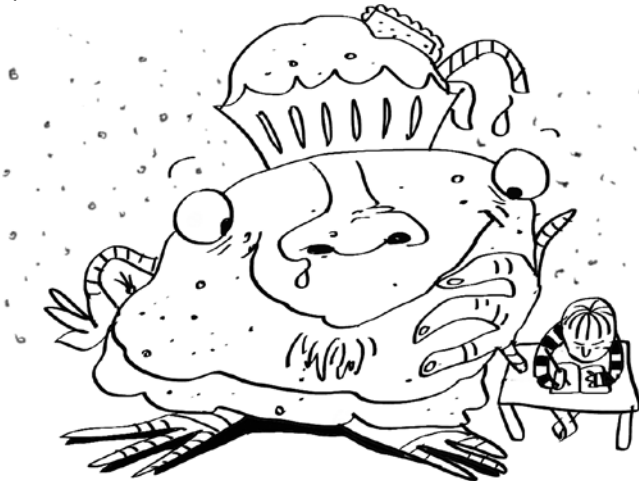
13 Μαΐου

Αγαπημένο μου ημερολόγιο, γεια. Έχω καιρό να σε ανοίξω αλλά μη νομίζεις ότι σε ξέχασα. Απλώς είμαι χάλια. Όχι από την αρρώστια. Τα κέφια μου είναι χάλια. Κουράστηκα. Και φοβάμαι...

Να σου πω πρώτα μερικά νέα. Διακοπές το Πάσχα δεν πήγαμε. Διαφώνησαν ο μπαμπάς με τη μαμά για το πού θα πάμε. Ο μπαμπάς ήθελε στο νησί, αλλά η μαμά έβαλε βέτο επειδή δεν τρελάθηκε να πάει με το παιδί (εγώ είμαι το παιδί) στο νησί που δεν έχει καν γιατρό αυτή την εποχή. Πρότεινε να πάμε στο σπίτι της Βάλιας, της κολλητής της, αλλά ο μπαμπάς ούτε κουβέντα. Δεν θα πήγαμε να του ζαλίζει το κεφάλι ο Άγγελος (ο άντρας της Βάλιας) για το αυθαίρετο που 'ναι πάνω στο δρόμο, στον Ωρωπό! Κι επειδή οι δικόι μου τον τελευταίο καιρό δε συμφωνούν ΣΕ ΤΙΠΟΤΑ -κάτι που δεν πρέπει κανονικά να μου κάνει εντύπωση γιατί δεν τους θυμάμαι και διαφορετικά- αλλά επιπλέον, δεν υποχωρούν κιόλας από τη θέση τους ΜΕ ΤΙΠΟΤΑ, μείναμε

εδώ, στους τέσσερις τοίχους, να μετράμε τους υδατάνθρακες της γαλοπούλας που ψήσαμε αντί για κατσικάκι (δίχως πέτσα, παρακαλώ, γιατί η πέτσα απαγορεύεται –τα έχουμε πει αυτά).

Αγαπημένο μου ημερολόγιο, είμαι πολύ στενοκωρημένος γιατί η ρίζα του κακού είμαι εγώ. Εγώ φταίω για όλα όσα γίνονται. Εγώ φταίω για τους τσακωμούς των γονιών μου, για τα νεύρα του Κωστή όταν «θέλει να φάει επιτέλους κάτι νορμάλ σ' αυτό το σπίτι», για τη συμπεριφορά μου που κοντεύει να με κάνει ξένο με τους φίλους μου, και ειδικά με τον Μιχάλη. Εγώ και το κλίθιο ανοσοποιητικό μου σύστημα, που επιτίθεται στα ίδια μου τα κύτταρα και καταστρέφει αυτά που παράγουν την ινσουλίνη στο πάγκρεας. Εγώ, που γέννησα τον κλίθιο τον Παντεσπάνιους, ο οποίος στρογγυλοκάθεται αυτή τη στιγμή δίπλα μου και απολαμβάνει τη νίκη του. Ο Παντεσπάνιους, που είναι κάθε στιγμή κοντά μου και δε μ' αφήνει ούτε στην τουαλέτα να πάω μόνος. Βαρέθηκα, ημερολόγιό μου. Βαρέθηκα και φοβάμαι.

Ένα βράδυ, στις αρχές των διακοπών του Πάσχα, ξύπνησα για να πάω στην τουαλέτα κι άκουσα έναν φοβερό καβγά των δικών μου. Ο Κωστής έλειπε σ' έναν φίλο του (γιατί ο Κωστής δεν είχε κανένα λόγο να περάσει ένα τόσο αξέχαστο Πάσχα στην πολυκατοικία) κι ήμουν μόνος. Τρόμαξα πολύ με αυτά που άκουσα. Ούτε λίγο ούτε πολύ, η μαμά έλεγε στον μπαμπά ότι δεν ενδιαφέρεται καθόλου για μένα, ότι δεν συναισθάνεται τους ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ που διατρέχω, ότι αρνείται να δει την ΑΛΗΘΕΙΑ κατάματα και να βοηθήσει το παιδί (δηλαδή εμένα). Του έλεγε ακόμα ότι υπεκφεύγει (δηλαδή αποφεύγει τη δύσκολη κατάσταση) και συμπεριφέρεται σαν τον Παύλο, που υποκρίνεται ότι δεν έχει τίποτα.

Ναι, καλά!

Κι ο μπαμπάς τι έλεγε για όλα αυτά; Έλεγε ότι την έχει πιάσει υστερία με την αρρώστια, ότι δεν είμαι ο μόνος που το έχω πάθει στον κόσμο –κι άλλοι το έχουν και ζουν μια χαρά–, ότι θα προσαρμοστώ σιγά σιγά, ότι δεν γίνεται να μένει ξάγρυπνος όλη τη νύχτα για να τσεκάρει κάθε ώρα αν είμαι καλά ή αν έχω πέσει σε κώμα κι ότι αυτό έχει καταντήσει παράνοια και κανείς δεν μπορεί να ζει έτσι.

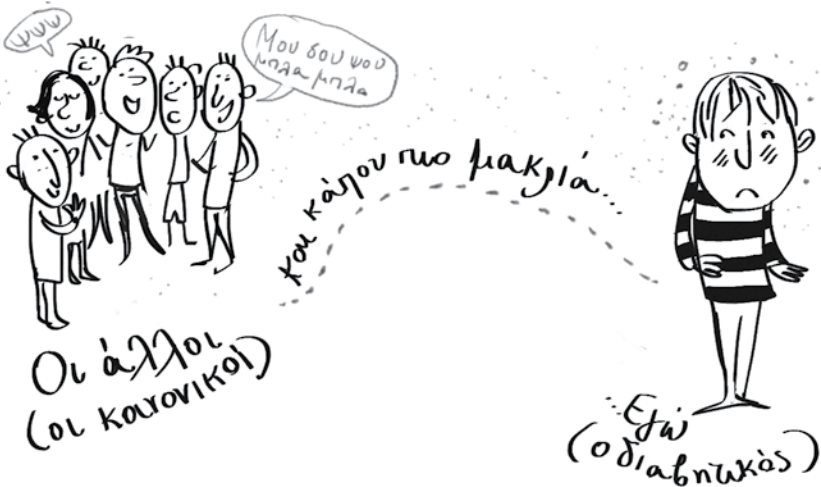
«Δώσ' τα, μπαμπά!» είπα από μέσα μου αλλά δεν μπορείς να φανταστείς, ημερολόγιό μου, πόσο στενοχωρήθηκα που εγώ ήμουν η αφορμή για να τσακώνονται τόσο έντονα οι δικοί μου. Όχι ακριβώς εγώ δηλαδή, αλλά η αρρώστια μου. Ο διαβήτης. Που τον γέννησα εγώ και το κλίθιο ανοσοποιητικό μου σύστημα!

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι ήμουν ένα μήνα άρρωστος και δεν είχα ποτέ αναρωτηθεί τι ήταν αυτό που έχω. Έκλεινα τ' αυτιά μου σε όποιον μου μιλούσε γι' αυτό και κρατούσα μόνο τα καθημερινά: υδατάνθρακες, μετρήσεις, ισοδύναμα, ινσουλίνες. Τι να τρώω και τι να μην τρώω. Εκείνο το βράδυ ήμουν τόσο θυμωμένος (αυτή τη φορά με τον εαυτό μου) που νομίζω ότι με φοβήθηκε ως κι ο χαζοΠαντεσπάνιους και πήγε και κοιμήθηκε αλλού. Πάντως όχι μαζί με τον μπαμπά, που τον είδα να μαζεύει τα σκεπάσματά του από τον καναπέ το πρωί...

Μπήκα στο ίντερνετ και έψαξα. Έμαθα τα πάντα και κατατρόμαξα. Ένιωσα άξαφνα πως το σώμα μου είναι ένα σκοτεινό διαστημικό τοπίο στον Πόλεμο των Άστρων, που δέχεται επίθεση από μια μαύρη τρύπα την οποία το ίδιο έχει γεννήσει, και αυτοκαταστρέφεται δίχως να χρειαστεί να του επιτεθεί κανείς. Ένα σκοτάδι ζεστό, γεμάτο πλανήτες και μακρινά άστρα που μετατρέπεται σε απόλυτο, παγερό σκοτάδι. Σε τίποτα. Μπρρρ! Και να 'χω και δίπλα μου τον χαζοΠαντεσπάνιους να ξεκαρδίζεται στα γέλια, λες κι όλα αυτά τα απαίσια που διάβαζα ήταν για γέλια. Εντάξει, στο πίσω μέρος του μυαλού μου ήξερα ότι όλα αυτά θα συνέβαιναν μόνο στην περίπτωση που δε θα πρόσεχα τη διατροφή μου, αλλά τι εννοείς τώρα; Ότι για όλη μου τη ζωή θα έτρωγα καρότα και μαρούλια, θα κουβαλούσα παντού το τσαντάκι με τον μετρητή και τα σχετικά, θα έπρεπε να κρύβομαι στις τουαλέτες για να κάνω τις ενέσεις, να προγραμματίζω τι θα τρώω και πότε ώστε να παίρνω τα

ισοδύναμα αλλιώς... Αυτό είναι τρέλα! Όλη μου η ζωή έτσι; Μόνος κι απομονωμένος απ' όλο τον κόσμο, παρέα με τον Παντεσπάνιους; Θα τρελαθώ!

Διάβασα ό,τι οι διαβητικοί είναι πολλοί κι ότι όσο περνάει ο καιρός γίνονται όλο και περισσότεροι, αλλά εγώ δεν έχω δει ποτέ κανέναν. Πού είναι κρυμμένοι; Πώς ζουν; Έχουν κι αυτοί έναν Παντεσπάνιους να τους ζαλίζει; Πονάνε όταν κάνουν τις μετρήσεις; Τι κόλπα κάνουν για να κρύβονται από τους άλλους; Οι φίλοι τους το ξέρουν; Κι αν ναι, εξακολουθούν να τους κάνουν παρέα; Εγώ φοβάμαι ότι θα πεθάνω από την ντροπή μου αν το μάθουν. Θα μου κολλήσουν την ταμπέλα και δε με ξεπλένει τίποτα μετά. «Ο διαβητικός». Μου ακούγεται σαν «ο καζός», «ο τρελός», «ο χοντρός»... Θέλω να πάω σ' ένα υπόγειο και να κρυφτώ. Θέλω να ξυπνήσω αύριο το πρωί και να μην είμαι πια διαβητικός. Θέλω να ξαναγίνω κανονικός, αλλά νομίζω ότι δε γίνεται πια.

«Ο Παυλάκος έχει κάποιες φοβίες» είπε προχτές η μαμά στη γιατρό, «και θα ήθελε να τις μοιραστεί μαζί σας». Δεν ήθελα. Ντρεπόμουνα. Είδα όμως -για πρώτη φορά- την επιδοκιμασία στα μάτια του μπαμπά και μίλησα. Δεν τα είπα όλα, βέβαια -μόνο τα βασικά. Μου άρεσε η απάντηση της γιατρού, αλλά δεν ξέρω αν το εννοούσε ή αν το είπε για να με παρηγορήσει. «Να δεις που σύντομα θα την ξεπεράσεις την ντροπή σου Παύλο και θα μιλήσεις για τον διαβήτη σου. Μετά θα γνωρίσεις κι άλλους σαν κι εμένα και θα καταλάβεις ότι δεν είναι δύσκολο να ζεις με τον διαβήτη. Το δύσκολο είναι να ζεις για τον διαβήτη!».

Νομίζω ότι, αν δεν ήμουν τόσο καλός στη Γλώσσα, αποκλείεται να καταλάβαινα τι ήθελε να πει. Και πάλι, βέβαια, δεν είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνω. Προς το παρόν, πάντως, εξακολουθώ να φοβάμαι και να ντρέπομαι. Η γιατρός μου είπε να μη βιάζομαι. Να πάρω το χρόνο μου.

Τον παίρνω. Μέχρι να ξεντραπώ, έχω τον Παντεσπάνιους και προσπαθώ να τον νιώσω φίλο μου. Παρέα, έστω... Φοβάμαι όμως ότι δε θα τα καταφέρω ποτέ.

Φοβάμαι ότι δε θα καταφέρω τίποτα.

Φοβάμαι, ημερολόγιό μου.

Σήμερα μίλησα στον Μιχάλη για τον διαβήτη. Όχι με τη θέλησή μου. Αναγκάστηκα.

Ήταν η τελευταία μέρα του σχολείου και όλοι παίζανε μπουγέλα. Εγώ είχα καθίσει σε μια άκρη, κοντά στη βρύση, και τους κοιτούσα. Σκεφτόμουν ότι, αν ήμουν κανονικός, θα έπαιζα τώρα κι εγώ. Μια στιγμή μου πετάει ένα μπουγέλο ο Μιχάλης. «Μη!» κάνω λες και θα έλιωνα με το νερό. «Όχι σε μένα! Δεν βλέπεις ότι δεν παίζω;».

Πρέπει να ομολογήσω ότι το είπα πολύ εκνευρισμένα και τον έσπρωξα κιόλας. Είχα τρομάξει, αλλά πες μου ημερολόγιό μου τι θα μπορούσε να μου κάνει ένα μπουγέλο; Να μου κατεβάσει τη γλυκόζη; Να μου προκαλέσει στρες; Τι;... Αστεία πράγματα!

Ο Παντεσπάνιους καθόταν λίγο πιο 'κει και παρακολουθούσε. Ούτε που έδωσε σημασία στις φωνές μου.

Ο Μιχάλης σοβάρεψε και με ρώτησε τι συμβαίνει, γιατί έχω γίνει έτσι, γιατί αποξενώνομαι απ' όλους κι αν έχω σκοπό να παραμείνουμε φίλοι ή όχι.

Του είπα ότι φταίει η αρρώστια που έπαθα πριν την τριήμερη.

«Η ίωση;...»

Τότε του αποκάλυψα την αλήθεια. Ότι έχω διαβήτη τύπου 1.

«Το καταλαβαίνεις;» του φώναξα. «Δεν είμαι καλά! Πρέπει να προσέχω τα πάντα!».

Με κοίταζε σκεπτικός. «Τώρα θα με ρωτήσει τι είναι διαβήτης τύπου 1 και θα τσαντιστώ ακόμα πιο πολύ» σκέφτηκα. «Ή θα μου πει “και τι έγινε;”, και...».

Δεν μου είπε τίποτα απ' όλα αυτά.

«Και γιατί δεν μας το λες τόσον καιρό;» είπε μόνο. «Μυστικό είναι;»

Δεν ήξερα τι να του απαντήσω. Ένιωσα εντελώς χαζός που του το έκρυβα.

«Τσουκ» του απάντησα. «Ντρεπόμουνα».

«Είσαι χαζός» είπε ο Μιχάλης και μου έβαλε ένα μπουγέλο στο χέρι. «Θα παίξεις τώρα;»

Του το πέταξα σχεδόν εξ επαφής. Δεν πρόλαβε να το αποφύγει και τον πέτυχε στο αυτί.

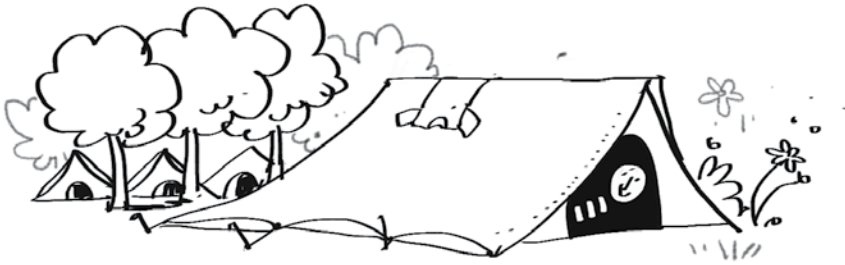

«Έτσι είσαι;» γέλασε ο Μικάλης κι έτρεξε στη βρύση. Μ' έκανε λούτσα. Τον έκανα όμως κι εγώ. Μπήκαν κι άλλοι στο παιχνίδι, μέχρι που γίναμε μαλλιά κουβάρια.

Όταν σχολούσαμε, η Άρτεμη μου είπε ότι είχε καιρό να με δει τόσο κεφάτο. Θα τη δω αύριο. Η μαμά κανόνισε να βρισκόμαστε σχεδόν κάθε μέρα πριν πάω κατασκήνωση. Σκέφτομαι να μιλήσω και σ' αυτήν για τον διαβήτη. Μάλλον δεν κάνω καλά που το κρύβω...

Το Μπουξέρο

18 Ιουλίου

Αγαπημένο μου ημερολόγιο, μόλις γύρισα από την κατασκήνωση. Πέρασα τέλεια! Οι καλύτερες μέρες της ζωής μου!

Θα σου τα γράψω με τη σειρά όμως, γιατί ούτε κι εγώ μπορώ να το πιστέψω πως άλλαξε το κλίμα κι από εκεί που περίμενα ότι θα περνούσα δεκαπέντε μέρες στην Κόλαση, μακριά από τους φίλους μου και με μόνη παρέα το τσαντάκι με τον μετρητή και το στυλό, κατέληξα να νιώθω τόσο χαρούμενος κι ευτυχισμένος! «Μπράβο, Παύλο μου! Μπράβο αγόρι μου» ξεφώνισε η μαμά όταν της το είπα και με έπνιξε στις αγκαλιές. Αν δεν ήξερα ότι δεν επιτρέπει στον εαυτό της τις συγκινήσεις, θα ορκιζόμουν ότι δάκρυσε. Θα 'ταν όμως η ζέστη, ο ιδρώτας...

Όταν μπήκαμε στον χώρο της κατασκήνωσης, συναντήσαμε δυο κορίτσια στην υποδοχή που μας κατέγραφαν, μας έκαναν μερικές ερωτήσεις, έβαζαν τους γονείς να συμπληρώσουν και να υπογράψουν μια δήλωση και μας χώριζαν σε ομάδες. Εγώ κάθε χρονιά ήμουνα στις Αλεπούδες. Δεν είχα πάει όμως πέρσι (με είχε πάρει η μαμά μαζί της σε ένα ταξίδι στην Καμπότζη –πολύ ζέστη, κουνούπια, κόσμος, φασαρία...) κι έτσι είχα χάσει πολλά επεισόδια, όπως φάνηκε αμέσως.

«Θα πας στις Μπλε Αρκούδες» μου είπε το ένα κορίτσι που το έλεγαν Μαρίνα. Ήταν η ομαδάρχης στους Πάνθηρες.

Τι ήταν αυτό; Δεν θυμόμουν εγώ Μπλε Αρκούδες. Και δεν είχα καμία διάθεση να πάω εκεί. Τι σήμαινε «Μπλε Αρκούδες»; Εγώ ήμουν «Αλεπού»!

Της είπα τις αντιρρήσεις μου και μετά έγινε σιωπή. Λοξές ματιές με τη μαμά και τη Ράνια, την άλλη ομαδάρχη, που πρότεινε: «Καλύτερα να ειδοποιήσουμε τον Άλεξ». Δεν ήξερα τι συνέβαινε αλλά αν είχα μία ελπίδα να περάσω έστω και λίγο καλά στην κατασκήνωση, αυτή βρισκόταν μέσα στις Αλεπούδες όπου γνώριζα όλα τα παιδιά, κι ας μην είχα έρθει πέρσι. Ο Φαίδωνας, ο Θοδωρής, ο Τάσος, ο Γιώργος... Ειδικά με τον Φαίδωνα είχαμε κολλήσει πρόπερσι, αλλά μετά κάτι έγινε και κάθηκαν οι δικοί μας, καθήκαμε κι εμείς. Καθόλου δίκαιο αν το καλοσκεφτείς, αλλά νομίζω ότι οι μπαμπάδες μας διαφωνούσαν στα πολιτικά κι όλο τσακώνονταν. Είχε κι εκλογές τότε –λογικό ήταν να ξεκόψουν!

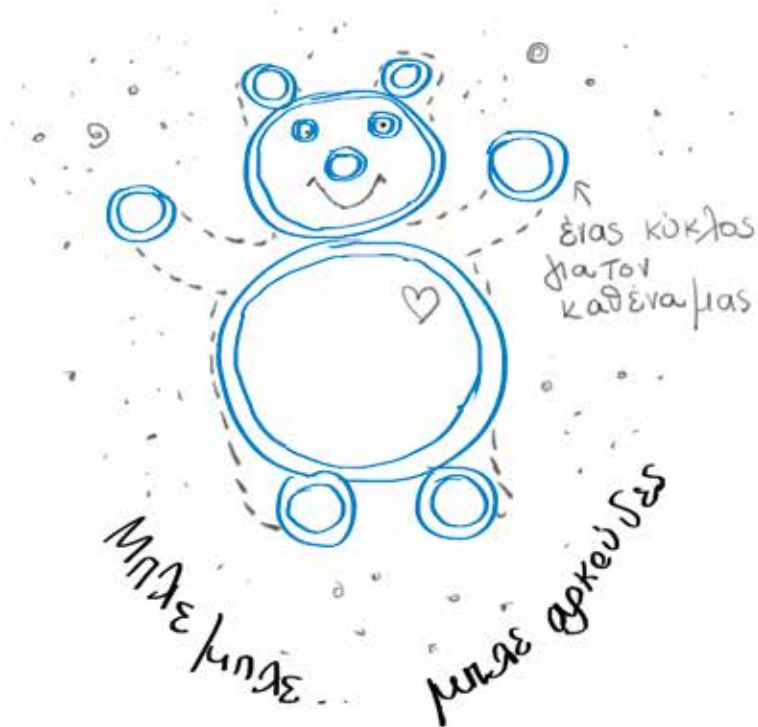
Αυτά σκεφτόμουν όταν ήρθε ο Άλεξ με το ξενικό όνομα και το αθλητικό σουλούπι. Φαινόταν τουλάχιστον του Λυκείου, λεπτός, με δυνατά πόδια και φαρδείς ώμους. Πολύ δυνατός, αν σκεφτείς ότι όταν με καιρέτησε πήγε να μου ξεκολλήσει το χέρι, και πολύ εγκάρδιος. Εγώ όμως δε θα μασούσα –σιγά μην πήγαινα στις Μπλε Αρκούδες!

Εντάξει... Δε νομίζω ότι χρειάστηκε πάνω από ένα δεκάλεπτο για να με πείσει ότι ΜΟΝΟ ΕΚΕΙ θα περνούσα τέλεια. Επιπλέον, ήταν και ο Φαίδωνας στην ομάδα. Πώς έγινε αυτό; Ήταν κι εκείνος διαβητικός, σαν εμένα και τον Άλεξ. Οι Μπλε Αρκούδες αποτελούνταν από παιδιά σαν εμάς. «Έχεις εσύ διαβήτη;» ρώτησα έκπληκτος τον Άλεξ. Αφού ήταν σωματαράς, καλογυμνασμένος –πώς γινόταν; Ο Άλεξ σήκωσε την μπλούζα του και μου έδειξε την αντλία ινσουλίνης του. Μου την είχε δείξει κι εμένα η γιατρός και μου είχε πει ότι θα μπορούσα αργότερα να τη δοκιμάσω. Τότε όμως το είχα βρει φοβερό να πρέπει να κυκλοφορώ διαρκώς με κάτι τέτοιο περασμένο στη ζώνη μου. Τώρα, βέβαια, που το έχω δει και στον Άλεξ, το ξανασκέφτομαι... Αλλά πώς γινόταν να είναι τόσο γυμνασμένος, ενώ έχει διαβήτη; «Χα χα χα» γέλασε ο Άλεξ και με πήρε από τον ώμο για το σπιτάκι των Μπλε Αρκούδων. «Αυτό είναι το κόλπο, Παύλο. Να μάθεις να ζεις με τον διαβήτη. Όταν το μάθεις αυτό, όλα θα πηγαίνουν ρολόι!».

«Και γιατί μας λένε Μπλε Αρκούδες;» ρώτησα τον Άλεξ λίγο πριν φτάσουμε στο σπιτάκι μας.

Το σύμβολο του διαβήτη παγκοσμίως είναι, λέει, ένας μπλε κύκλος. Για να φτιάξεις την Μπλε Αρκούδα που είναι το σήμα μας, χρειάζεσαι έντεκα κύκλους, όσα δηλαδή είναι και τα μέλη της ομάδας. «Φέτος θα βάλουμε ακόμα έναν, για σένα» είπε ο Άλεξ. «Κάθε νέο μέλος της ομάδας προσθέτει έναν κύκλο!».

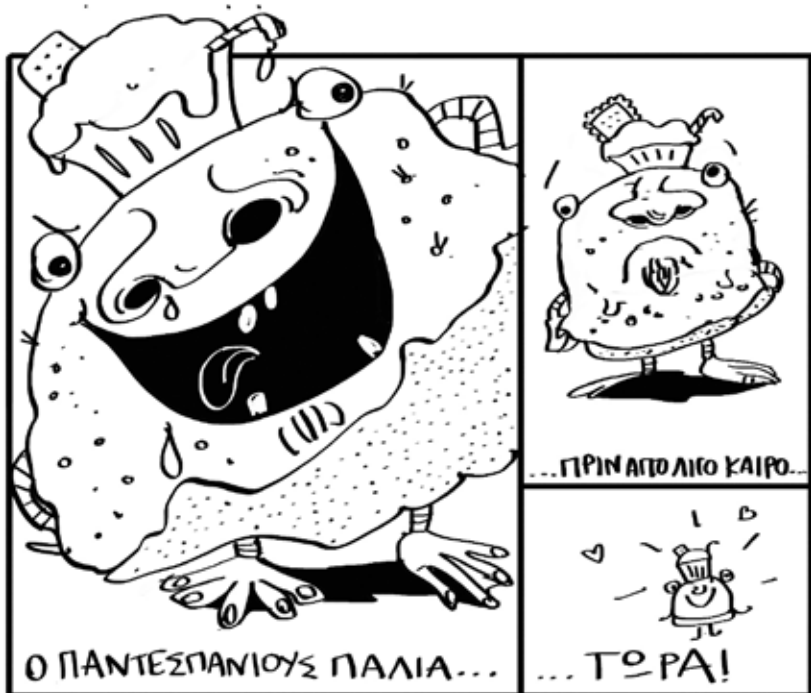
Μετά απ' αυτή την εξήγηση, μου άρεσαν οι Μπλε Αρκούδες. Το σύνθημα μας ήταν: «Μπλε, μπλε μπλε, αρκούδες στη σειρά, Μπλε, μπλε μπλε, αρκούδες βροντερά. Μπλεεεεεε!».

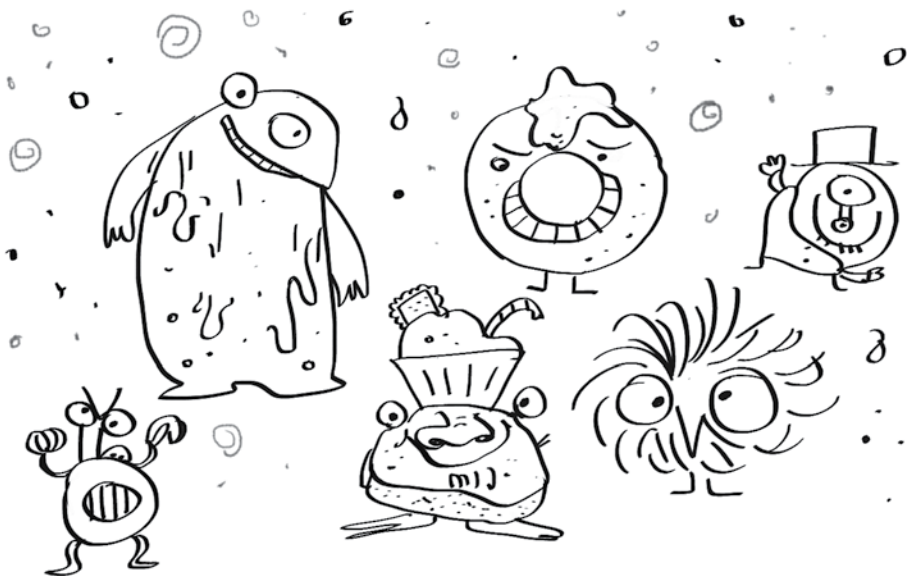

Τι ωραία που ήταν στην κατασκήνωση με την ομάδα μου! Φοβερή παρέα σου λέω! Και να φανταστείς ότι στην αρχή δεν ήθελα να πάω, γιατί φοβόμουν ότι θα καθυστερούσα το πρωί με τις μετρήσεις και τα σχετικά, ότι θα με κορόιδευαν οι άλλοι για τις ενέσεις και τον μετρητή, ότι κανείς δε θα με ήθελε στην ομάδα του, ότι δε θα έπαιζα μπάλα, ότι δε θα συμμετείχα στους αγώνες της λήξης, κι ότι θα έχανα την τσουβαλοδρομία που ήταν το αγαπημένο μου αγώνισμα... Ένα σωρό φόβοι. Καλά λέει η γιαγιά πως «αν δε γυνώρισεις το φόβο σου, δεν αξίζει να τον φοβάσαι».

Το άλλο όμως δε σου το είπα: Εκτός από εμένα, πέρασε καλά κι ο Παντεσπάνιους. Βρήκε και παρέα! Να, τώρα στέκεται εδώ, πάνω στο γραφείο μου, και χαμογελάει. Κι αν σου κάνει εντύπωση που κωράει στο γραφείο, είναι γιατί μίκρυνε ο Παντεσπάνιους. Μίκρυνε κι έγινα κουκλάκι σωστό! Όμως, κάτσε λίγο, να τα πάρω τα πράγματα απ' την αρχή... Μετά που μίλησα για τον διαβήτη στον Μιχάλη, ο Παντεσπάνιους σαν να άλλαξε. Δεν μου φαινόταν τόσο τρομακτικός. Κι ήμουν σίγουρος ότι είχε μικρύνει κιόλας! Όχι πως σταμάτησε να μου βάζει εμπόδια όποτε έβρισκε ευκαιρία, αλλά εμένα τουλάχιστον μου φαινόταν πιο φιλικός. Ζαβολιάρης καλικάντζαρος, ας πούμε. Όχι τρομακτικός. Φυσικά δεν αποκάλυψα την ύπαρξή του σε κανέναν. Ούτε στον Μιχάλη, ούτε στην Άρτεμη, που έμαθε κι εκείνη για τον διαβήτη μου την επόμενη μέρα, μετά το κλείσιμο του

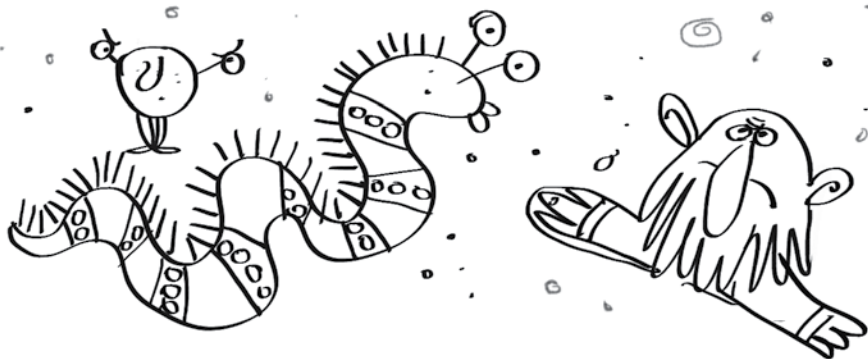
σχολείου. Μια φορά όμως, που είχε περάσει ο Μικάλης με τον Σωτήρη από το σπίτι για να πάμε στο ρέμα με το ποδήλατο, λίγο έλειψε να τους μιλήσω γι' αυτόν. Είχε στοργυλοκαθίσει στη σκάρα του ποδηλάτου με όλο του το βάρος και δε με άφηνε να κουνήσω ρούπι. Ήξερα όμως γιατί το έκανε. Δεν είχα υπολογίσει στα ισοδύναμά μου αυτή τη βόλτα, με αποτέλεσμα να υπάρχει κίνδυνος να πέσω πολύ έξω στις ινσουλίνες. Είπαμε όμως: κανείς δεν είναι τέλειος σ' αυτόν τον κόσμο! Τέλος πάντων, δε μίλησα τότε και πήγα σε μια άκρη να μετρηθώ για να δω τι θα κάνω. Κανείς δε με κατάλαβε, όπως κανείς δεν είδε και τον Παντεσπάνιους που εξαφανίστηκε μεμιάς.

Στην κατασκήνωση τώρα, τον πήρε το μάτι μου στην υποδοχή, να μπερδεύει κάτι καρτιά απ' αυτά που υπογράφουν οι γονείς, αλλά δεν του έδωσα σημασία. Φυσικά, ήρθε πίσω μου όταν πηγαίναμε με τον Άλεξ στο σπιτάκι, αλλά πού να φανταστώ αυτό που θα ακολουθούσε:

«Το τερατάκι σου δεν μου το γνώρισες» είπε ο Άλεξ δείχνοντάς μου τον Παντεσπάνιους που τον χαιρετούσε χαμογελαστός. «Αλλά κι εγώ ξέχασα να σου γνωρίσω το δικό μου» συνέχισε και άνοιξε το φερμουάρ της μπανάνας που είχε περασμένη στη μέση του. Από μέσα πρόβαλε ένα πάρα πάρα πολύ αστείο, αναμαλλιασμένο τερατάκι όλο μάτια, που χαιρετούσε μια εμένα και μια τον Παντεσπάνιους με τις μικροσκοπικές παλάμες του. «Τον λέω Τέρι. Εσύ πώς τον λες τον δικό σου;» με ρώτησε ο Άλεξ. «Παντεσπάνιους» ψέλλισα. Δεν ήξερα ότι κι άλλοι είχαν τερατάκια όπως εγώ τον Παντεσπάνιους. Από τη μια στιγμή στην άλλη ένιωσα λιγότερο μόνος...

Λίγο αργότερα είχα γνωρίσει όλα τα τερατάκια που ζούσαν στο σπιτάκι των Μπλε Αρκούδων: τον Ποσειδώνα του Φαίδωνα, τον Τρικ - Τρακ του Γιάννη, τον Πάντζο του Βαλάντη, τον Λουκουμά του Γιάννη 2, τον Πατσούρα του Νικόλα, τον Μαξ του Λεωνίδα, τον Τίγρη του Σωτήρη κι άλλα που δεν τα θυμάμαι τώρα. Τερατάκια μεγάλα και μικρά -δεν είχε καμία σημασία. Κανένα τους δε με τρόμαζε πια!

Στο μεταξύ τα τερατάκια, χαρούμενα που είχαν καινούριο στην παρέα, βγήκαν από τις κρυψώνες τους κι άρχισαν να χοροπηδάνε σαν ελατήρια, να σκαρφαλώνουν στα κρεβάτια, να κυλιούνται στα στρώματα, να κρύβονται στα σεντόνια και να χτυπάνε δυνατά χέρια και πόδια όπου βρισκανε κάνοντας έναν εκκωφαντικό θόρυβο που, κάποια στιγμή, ενόχλησε κι άλλους: «Θα ησυχάσετε ποτέ, Μπλε Αρκούδες;» ακούστηκε μια στιγμή η φωνή της υπαρχηγού της κατασκήνωσης κι όλα τα τερατάκια λούφαξαν στη θέση τους ξεθεωμένα από το παιχνίδι. Πρώτη φορά είδα τον Παντεσπάνιους τόσο χαρούμενο. Και μου άρεσε έτσι άνετος που ήταν με τον εαυτό του. Αλλά κι εγώ δεν πήγαινα πίσω: πρώτη φορά από τον Μάρτιο που είχα νοσήσει, έπιασα τον εαυτό μου να είμαι άνετος, δίχως να χρειάζεται να απολογούμαι για όλα όσα αποτελούσαν την καθημερινότητα ενός διαβητικού.

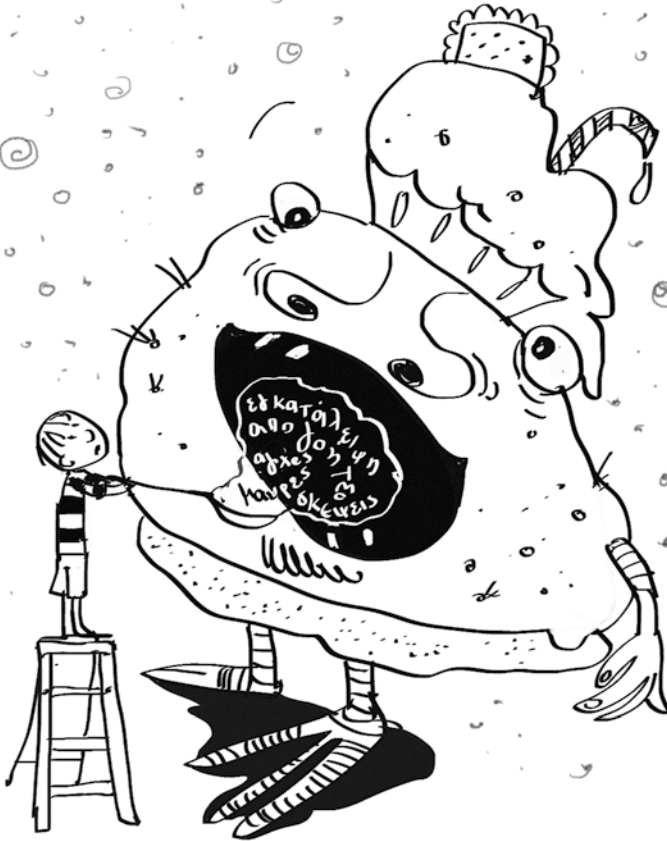
Άσε που, όλες αυτές τις μέρες στην κατασκίνωση, έμαθα τρόπους να υπολογίζω πιο εύκολα τα ισοδύναμα, να μετρώ πιο αποτελεσματικά τους υδατάνθρακες, να προβλέπω το ποσοστό που θα αφαιρέσω από τη δόση στην περίπτωση που πάω να παίξω μπάλα...

Α, δε σου είπα και το άλλο: διοργανώσαμε κι ένα πρωτάθλημα με ομάδες παιδιών με διαβήτη από άλλες κατασκηνώσεις κι ήταν τέλεια!

Όλα ξεκίνησαν σ' έναν αγώνα που παίζαμε στην κατασκίνωση όλοι μαζί, όπου όλοι με είδαν να δυσκολεύομαι να κρατήσω τη θέση του κεντρικού αμυντικού για πάνω από ένα ημίχρονο, με είδαν μετά να θυμώνω όταν έγινα αλλαγή, και τέλος, με είδαν να φεύγω έξαλλος από το γήπεδο όταν κατάλαβα ότι ο χαζοπαντεσπάνιος δεν είχε σκοπό να ξαγκιστρωθεί από τα πόδια μου πριν νυχτώσει. Είχε μάλιστα αποκτήσει πάλι το ενοχλητικό, ειρωνικό χαμόγελό του και τον ένιωθα όλο και πιο βαρύ πάνω μου. Τον έτρεφε ο θυμός κι η απογοήτευσή μου που δεν μπορούσα να παίξω μπάλα όπως πριν.

«Τον καλομαθαίνεις» μου είπε ο Γιάννης 2. «Του δίνεις αέρα κι αυτός δεν το 'χει σε τίποτα να σε καβαλήσει! Αφού τα έμαθες τώρα τα τερατάκια: η τροφή τους είναι η απογοήτευση, η εγκατάλειψη κι οι μαύρες σκέψεις. Μην τον ταΐζεις, λοιπόν!»

Σωστά τα έλεγε ο Γιάννης 2. Μπορεί να ήμασταν συνομήλικοι, αλλά εκείνος είχε μεγαλύτερη εμπειρία.

Τον είχε πάθει τον διαβήτη από τη Γ' Δημοτικού και τώρα πια είχε καταφέρει να είναι σχεδόν αυτόνομος. Αν κάναμε διαγωνισμό, θα ήταν πρωταθλητής στο μέτρημα υδατανθράκων!

«Γιατί δε διοργανώνουμε ένα πρωτάθλημα με παιδιά με διαβήτη από άλλες κατασκηνώσεις;» ρώτησα την επόμενη μέρα τον Άλεξ.

Του Άλεξ του άρεσε η ιδέα και δυο μέρες πριν το τέλος της

περιόδου, παίξαμε ένα μίνι πρωτάθλημα με μεικτές ομάδες από τις γειτονικές κατασκηνώσεις. Δεν το πήραμε εμείς το κύπελλο αλλά δεν είχε σημασία. Το ευχαριστηθήκαμε! «Η πρωτοβουλία αυτή είναι ένα άνοιγμα στον κόσμο» είπε ο αρχηγός της κατασκηνώσής μας, «ένα μήνυμα σε όλους μας ότι τα παιδιά με διαβήτη μπορούν να κάνουν ό,τι κι εμείς: να σκοράρουν, να κάνουν δυνατά τάκλιν, να βάζουν γκολ με κεφαλιές, αλλά και να κάνουν πέναλτι σκοπιμότητας, όπως σε κάθε αγώνα σε όλο τον κόσμο!». Μιλούσε για το πέναλτι που έκανα στο τέλος στο δεκάρι των αντιπάλων, ώστε να μη βάλει γκολ στην κενή εστία. Είχα σκεφτεί ότι αν πήγαινε στο πέναλτι, μπορεί και να το έπιανε ο τερματοφύλακός μας, αλλά πού... Ήταν πολύ μεγάλος παίκτης το δεκάρι τους, κλάση Παγκόσμιου Κυπέλλου, αλλά πως να πας μπροστά όταν έχεις τον διαβήτη...

«Σκεφτόμαστε με κάτι φίλους να φτιάξουμε μια ομάδα για να κατέβουμε στο Παγκόσμιο Κύπελλο σε δύο χρόνια» μου είπε το δεκάρι που τον έλεγαν Χρόνη κι είχε ένα ατίθασο τερατάκι που έμοιαζε πολύ του Μαραντόνα την εποχή που ήτανε τετράπαχος. «Αν θέλεις να συμμετάσχεις, θα είναι τέλεια. Είσαι πολύ καλός στη θέση που παίζεις!».

Καταλαβαίνεις, ημερολόγιό μου, ότι πετάω τη σκούφια μου από τη χαρά μου. Σκέψου να πάω και στο εξωτερικό να παίξω σε Παγκόσμιο Κύπελλο! Δεν θα 'ναι τέλεια;

Οπ, χτυπάει το τηλέφωνο...

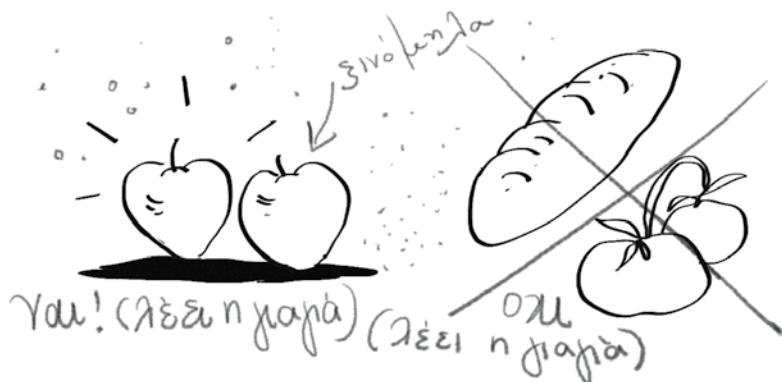
Ο Γιάννης 2
μου δείχνει
την αντλία

Αμάν πια αυτή η μαμά, ημερολόγιό μου! Πότε θα καταλάβει ότι δε χρειάζεται να μου τηλεφωνεί κάθε λίγο για να μου θυμίζει να μετρίεμαι ή να με ρωτάει αν έφαγα κάτι και δεν το έγραφα; Έλεος πια! Δεν μπορεί να καταλάβει ότι μεγαλώνω κι ότι μπορώ να τα χειρίζομαι μόνος μου όλα αυτά;

Ο Παντεσπάνιος γελάει πονηρά δίπλα μου. Εντάξει, δεν τα καταφέρνω πάντοτε να είμαι συνεπής αλλά προσπαθώ, εντάξει; Άλλωστε με βοήθησαν πολύ και τα παιδιά της κατασκίνωσης. Ο Φαίδωνας μου έδειξε κάτι χρήσιμες εφαρμογές στο κινητό για τον υπολογισμό των ισοδύναμων και ο Γιάννης μου έδειξε πώς δουλεύει η αντλία.

Μεθαύριο, ημερολόγιό μου, φεύγουμε για το νησί. Ο παπούς κι η γιαγιά μας περιμένουν πως και πως. Κι η Πρίζα, φυσικά. Εντάξει, η γιαγιά έχει κάτι κολλήματα με τον διαβήτη, του τύπου ότι δεν κάνει να τρώω ψωμί, ότι οι ντομάτες κάνουν κακό κι ότι πρέπει να τρώω συνεχώς ξινόμηλα («Αχ, Παυλάκο, έρχεσαι νωρίς και δεν έχω ακόμα ξινόμηλα. Όταν φύγετε όμως, θα σου δώσω μια σακούλα ξέχειλη ίσαμε πάνω. Να τρως και να μη χορταίνεις από τη νοστιμιά, γιόκα μου!») αλλά νομίζω θα το ξεπεράσουμε γιατί φέτος, για πρώτη φορά στα χρονικά, η μαμά με τον μπαμπά θα μας κάνουν την τιμή να κάνουν διακοπές μαζί μας! Εντάξει, ο Κωστής δεν ενθουσιάζεται κιόλας, αλλά δε θα τον πειράξει να αλλάξει δωμάτιο. Έτσι κι αλλιώς, πάλι στο σκάιπ θα είναι με τους φίλους του και πάλι ταινιάκια θα βλέπει. Μπορεί όμως να βρει και την παρέα του καλοκαιριού, οπότε ίσως και να βγαίνει τα βράδια για ν' αλλάζει εντυπώσεις... Εγώ έχω εκεί τους φίλους μου κι είναι όλοι τους ενήμεροι, όπως μου είπε η γιαγιά «για το κακό που με βρήκε, παιδί πράμα». «Δεν χρειάζεται, γιαγιά, να το κάνεις και βούκινο ότι έπαθα διαβήτη. Και δεν με βρήκε και κανένα κακό πια.

Κανονικό παιδί είμαι. Δε θέλω να μου συμπεριφέρονται οι άλλοι σαν να είμαι άρρωστος, πια!» της είπα. Ότι θα έλεγα τέτοια πράγματα εγώ, ούτε που θα το φανταζόμουν πριν από ένα μήνα. Αλλά, μεταξύ μας τώρα, καλύτερα που τους το είπε η γιαγιά γιατί δεν ξέρω αν θα έβρισκα το κουράγιο να τ' ομολογήσω. Ε, σε κοιτάνε περίεργα όταν λες κάτι τέτοια... Για να φανταστείς, υπήρχαν κάποια παιδιά στην κατασκήνωση που απέφευγαν ακόμη και να μας μιλήσουν. Τους περισσότερους απ' αυτούς

τους είχε εντοπίσει ο Φαίδωνας, που είναι πολύ παρατηρητικός, αλλά όλοι μας είχαμε προσέξει τον Στρατόνικο, ο οποίος δεν ήθελε ούτε καν να τον πλησιάσουμε. Μια μέρα το κουβεντιάσαμε αυτό με τον Άλεξ κι εκείνος γέλασε. Πικρό γέλιο. «Μας φοβούνται» είπε. «Θα τους είπαν, φαίνεται, ότι ο διαβήτης είναι κολλητικός». Τα τερατάκια μας έσκασαν στα γέλια, αλλά ο Άλεξ παρέμεινε σοβαρός. «Μη γελάτε. Όποιος δεν ξέρει και δεν ενημερώνεται, μπορεί να φτιάχνει ό,τι θέλει με το μυαλό του!».

Έτσι, λοιπόν, την ημέρα του πρώτου επισκεπτήριου, ζητήσαμε να κάνουμε ένα δεκάλεπτο ενημέρωσης για όλους. Όχι λόγια, φυσικά. Πράξεις. Φτιάξαμε ένα θεατρικό δρώμενο που το είπαμε «Εμείς και τα τερατάκια μας». Εγώ έκανα το τερατάκι του Φαίδωνα. Ζαβολιάρικο, παρεξηγιάρικο και πανούργο. Γελάσαμε πολύ, το διασκεδάσαμε και νομίζω ότι διασκεδάσαν κι οι άλλοι. Κυρίως κατάλαβαν τι είναι αυτός ο διαβήτης. Μετά ο Στρατόνικος δεν μας απέφευγε τόσο πολύ. Κάτι ήταν κι αυτό...

Γιατί στα έλεγα αυτά, ημερολόγιό μου; Α, ναι, μιλούσα για τις διακοπές στο νησί και ξεκάστικα. Ήθελα να σου πω για τη μαμά και τον μπαμπά που θα έρθουν για πρώτη φορά κι οι δύο στο νησί. ΑΝ καίρομαι; ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ! ΑΝ ανησυχώ; ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ! Τι σκέφτομαι; Ότι αφού τα κατάφεραν να συμφωνήσουν σε ένα πράγμα (να πάνε διακοπές μαζί) γιατί να μην καταφέρουν να συμφωνήσουν και σε άλλα; Όπως στο

να μη μαλώνουν, για παράδειγμα... Άλλωστε μου το είπε κι ο μπαμπάς: «Ο διαβήτης σου, αγόρι μου, μας άλλαξε όλους. Μας έκανε πιο δυνατούς!».

Δεν ξέρω αν συμφωνώ μαζί του γιατί οι γονείς μου στην αρχή είχαν διαλυθεί (όπως κι εγώ δηλαδή) αλλά μάλλον αυτός είναι ο στόχος: να γίνουμε δυνατοί.

Σ' αφήνω τώρα, ημερολόγιό μου και θα τα πούμε στις διακοπές ή πιο μετά. Ελπίζω να περάσουμε τέλεια!

22 Οκτωβρίου

Γεια σου, ημερολόγιό μου! Εφτά μήνες σήμερα παρέα με τον διαβήτη και τον Παντεσπάνιους και νομίζω ότι τα πάμε όλο και πιο καλά μαζί. Σε θυμήθηκα σήμερα γιατί θέλω να σου γράψω κάτι πολύ σημαντικό κι έτσι όπως σε άνοιξα και ξεφύλλισα τις προηγούμενες σελίδες, διαπίστωνα πόσο άλλαξαν τα πράγματα από την κατασκήνωση και μετά. Αλλάξαν προς το καλύτερο, ημερολόγιό μου, γιατί αυτή τη στιγμή που μιλάμε, η μαμά με τον μπαμπά έχουν πάει σινεμά, όπως κάνουν σχεδόν κάθε εβδομάδα από τότε που γυρίσαμε από το νησί, κι έπειτα γυρνάνε πίσω και κάθονται αγκαλιασμένοι στον καναπέ να κουβεντιάσουν για την ταινία. Καμιά φορά, αν δεν έχω σχολείο την επομένη, κάθομαι κι εγώ μαζί τους. Όχι τόσο για να ακούσω για την ταινία, όσο για να τους απολαύσω που κουβεντιάζουν δίχως ένταση, σπόντες και ειρωνείες, αγαπημένοι όσο ήλπιζα πάντοτε να είναι. Βέβαια η μαμά θα ξαναρχίσει πάλι δουλειά από την καινούρια χρονιά και θα ξαναλλάξουν οι ισορροπίες, αλλά εγώ πιστεύω πως τίποτα δεν πρόκειται να είναι όπως πριν το καλοκαίρι. Ούτε αυτοί, ούτε εγώ. Για τον Κωστή, βέβαια, έχω τις αμφιβολίες μου γιατί ακόμα και τώρα που σου γράφω, έχει βάλει το στερεοφωνικό στο τέρμα κι ούτε καν με ακούει που του χτυπάω τον τοίχο για να το χαμηλώσει. Κλασικός Κωστής.

Θα σου πω ένα μυστικό ημερολόγιό μου: ο Κωστής ερωτεύτηκε στο νησί τη Βάλια. Θυμάσαι που σου έγραφα

ότι θα είναι όλη μέρα κλεισμένος μέσα και θα μιλάει στους φίλους του, άντε να βλέπει και κανένα ταινιάκι; Καμία σχέση! Μου είχε κάνει φοβερή εντύπωση, αλλά αποκλείεται να το καταλάβαινα αν δεν άκουγα τη μαμά να λέει συνωμοτικά στον μπαμπά ότι τους τσάκωσε το ηλιοβασίλεμα να φιλιούνται στα βραχάκια κάτω από τους Αγίους Ανάργυρους. Το 'πα στους κολλητούς μου και του στήσαμε καρτέρι. Μαζί μας κι η Πρίζα, που την είχα δασκαλέψει να μη βγάλει τσιμουδιά. Ένα ηλιοβασίλεμα, δύο, στο τρίτο εμφανίστηκαν. Όταν αρχίσαν τα φιλιά, ξεκινήσαμε εμείς να τους πετάμε πετραδάκια και κλαδάκια. Έγινε χαμός. Ο Κωστής μας πήρε στο κυνήγι, αλλά εμείς ήμασταν προετοιμασμένοι και πέσαμε στη θάλασσα. Το βράδυ στο σπίτι ήταν μες στα νεύρα, αλλά τι να πει και πώς να το δικαιολογήσει;

Κι όλο σπόντες η μαμά κι ο μπαμπάς για τη Βάλια και το πόσο καλή κοπέλα είναι. Και πιάνει το νήμα η γιαγιά κι αρχίζει δίχως να ξέρει να κεντάει: «Για τη Βασιλικούλα του Θωδωρή λέτε τόσο ώρα; Αυτή είναι νεράιδα, παιδί μου. Τέτοια μάτια, τέτοιο κορμάκι, δεν υπάρχει ομορφότερη στο νησί. Άμα μεγαλώσει, ουρές θα κάνουν τα παλικάρια για μια ματιά της μόνο. Είναι μικρή ακόμα και δεν έχει αρχίσει τα σούρτα φέρτα. Την ξέρεις Κωστάκη μου, έτσι δεν είναι; Η κοπελίτσα που μένει απάνω στη γωνία, απέναντι από το Πρακτορείο...» Αφού ακόμα κι ο Παντεσπάνιους κυλιόταν κάτω από τα χέλια. «Τόλμα να μου ξανακάνεις πλάκα με τη Βάλια και θα σου πάρω τις ινσουλίνες» με απείλησε το ίδιο βράδυ ο Κωστής. Μου τις πήρε, αλλά εγώ είχα φροντίσει να έχω κι άλλες. Αλλά και να μην είχα, ο φαρμακοποιός μένει στο παραδίπλα σπίτι... Δεν περνάνε οι εκβιασμοί, κύριε Κωστή! Ειδικά αν σκεφτείς ότι, όταν το είπα στην παρέα, βάλαν από το καρτζιλίκι τους και πήγαν να μου αγοράσουν μετρητή και τα σχετικά, στην περίπτωση που μου τα έπαιρνες. Ευτυχώς ο φαρμακοποιός κατάλαβε ότι είναι για μένα και τους εξήγησε ότι δε χρειάζεται. Πάντως ο Κωστής έγινε ρόμπα. Φοβερή ρόμπα. Να μάθει να με εκβιάζει εμένα με τις ινσουλίνες και τους μετρητές. Άντε τώρα!

Πάντως με τη Βάλια εξακολουθεί να μιλάει κάθε βράδυ στο σκάιπ και να ανταλλάσσει sms όλη την ώρα κι αυτό είναι καλό γιατί μας έχει παρατήσει στην ησυχία μας. Εμένα και τον Παντεσπάνιους εννοώ, που 'ναι μικρούλης τώρα, σαν ένα απλό Σκουπιδόπλασμα, και καθόλου τρομακτικός.

Εντάξει, μη νομίζεις κιάλας ότι έχει πάψει να μ' ενοχλεί! Ειδικά μετά από κάποιες νυχτερινές υπογλυκαιμίες, με το πρωινό σάκχαρο ψηλό και την ινσουλίνη ανεπαρκή, ε, δεν είναι κι εύκολο να καθίσει στη θέση του. Ή μετά από καμιά μπάλα, αν μάλιστα μου ξεφύγει ΑΜΕΤΡΗΤΟ κανένα μπισκοτάκι ή κανένας κυμός μετά, ξαναγίνεται ο χαζοΠαντεσπάνιους! Η γιατρός πάντως, λέει ότι τα πάω θαυμάσια κι ότι σύντομα θα μπορώ να αναλάβω μόνος μου τη θεραπεία, δίχως να χρειάζεται να τσεκάρει διαρκώς η μαμά ή ο μπαμπάς τι έχω κάνει. Σ' αυτό με βοήθησαν τα μεγαλύτερα παιδιά στην κατασκήνωση. Και τώρα ο Χρόνης κι η παρέα της μπάλας, όπου είμαι ο μικρότερος. Προετοιμαζόμαστε για το Παγκόσμιο Κύπελλο νέων με διαβήτη – στο είπα; Κι είμαστε φοβερή ομάδα!

Περίμενε λίγο, ημερολόγιό μου, γιατί δεν αντέχω άλλο. Πάω να πω του Κωστή να το χαμηλώσει γιατί δεν μπορώ να συγκεντρωθώ εδώ πέρα!

Επέστρεψα. Αφού δεν έριξα την πόρτα από τα χτυπήματα, καλά να λες. Ο Κωστής ήταν στο σκάκι ΜΕ τα ακουστικά κι έβαζε μουσικές στη Βάλια. Πώς να ακούσει που του χτυπούσα; Έλεος πια!

Όταν γυρίσαμε από τις διακοπές, που λες, όλα ήταν ωραία και καλά. Άρχιζε όμως το σχολείο κι άρχιζαν και τα δύσκολα. Με τον διαβήτη εννοώ, που θα έπρεπε πάλι να κρύβομαι για να κάνω τις μετρήσεις, τις ενέσεις κι όλα αυτά. Αν καταλάβαινε ο Περικλής κι η παρέα του ότι ήμουν διαβητικός, δε θα με αφήνανε σε ησυχία.

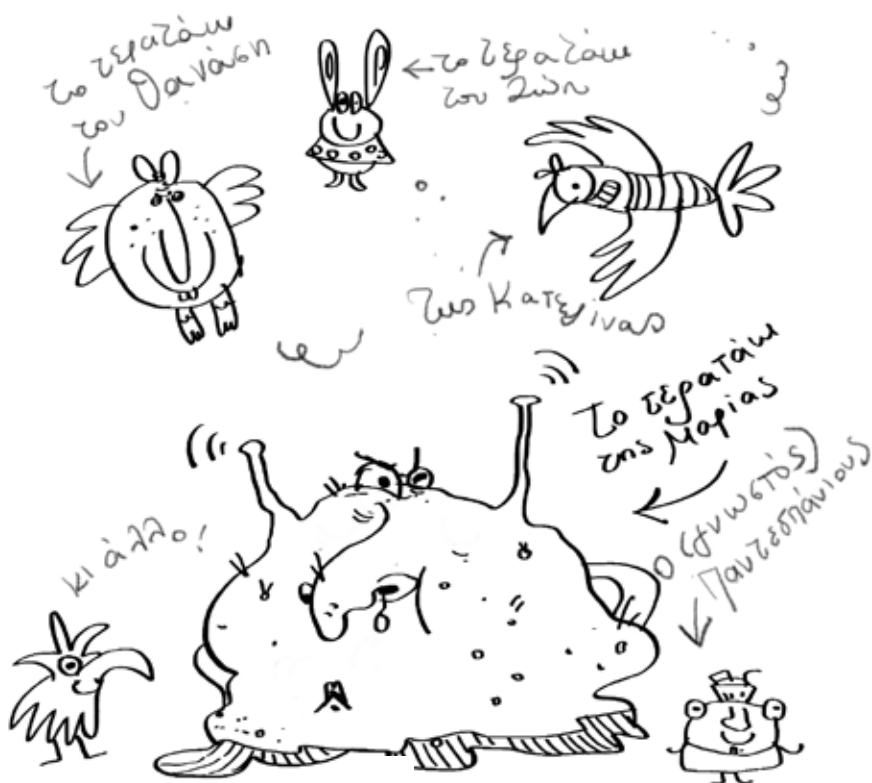
«Μα πας καλά, Παύλο;» πετάχτηκε η Άρτεμη όταν της το είπα. «Θ' αφήσεις τον κλίθιο να σε κάνει ό,τι θέλει;... Ας τολμήσει να σε ειρωνευτεί, και θα δεις τι θα γίνει!... Για να μη σου πω να βάλεις την αντλία και να εμφανιστείς με αυτή. Μόδα και καλά! Άντε που θα σε πει ο Περικλής διαβητικό και κάτι έγινε... Κι αν ντρέπεσαι να το πεις εσύ στον κύριο, θα το πω εγώ!».

Εντάξει, εντάξει, θα το έλεγα και μόνος μου. Έτσι κι αλλιώς, ο κύριος είχε ενημερωθεί από πέρσι. Σκοπός ήταν να το μάθουν κι οι συμμαθητές μου. Όλοι, δυστυχώς!... Όσο για την αντλία, το σκεφτόμουνα αλλά όχι ακόμα. Κάτσε να τους πάρω λίγο ακόμα τον αέρα!

κι άλλο ζερατάκι.....

Πάω σχολείο αποφασισμένος να μιλήσω και τότε διαπιστώνω
 ότι κυκλοφορούν κι άλλα τερατάκια εκτός από τον
 Παντεσπάνιους. Μα καλά, τυφλός ήμουν πέρσι και δεν τα
 έβλεπα;... Δεν ήξερα ότι υπήρχαν κι άλλοι σαν κι εμένα στο
 σχολείο! Η Κατερίνα κι η Μαρία της Ε', ο Ζώης της Γ', ένα
 άλλο αγόρι της Β', ακόμα κι ο Θανάσης, στο ΣΤ'2! Αυτός
 μου έδειξε και το τερατάκι της κυρίας Ανθής, της δασκάλας
 της Δ'. ΕΝΝΟΕΪΤΑΙ ότι τα τερατάκια όλων μας έκαναν σαν
 τρελά που απέκτησαν παρέα, εκτός από αυτό της Μαρίας
 της Ε' που ήταν καινούριο, βαρύ, έπαιρνε πολύ σοβαρά τον
 εαυτό του και νόμιζε ότι θα έμενε πάντοτε έτσι ακώνευτο.
 Χα, ας γελάσω!

Όλα αυτά μου έδωσαν λίγο παραπάνω θάρρος κι έτσι – πριν προλάβει να μιλήσει η Άρτεμη, που δεν κρατιόταν- σήκωσα το χέρι και ζήτησα να πω κάτι σε όλους. Ο κύριος Μάκης με κοίταξε ενθαρρυντικά. Μάλλον είχε καταλάβει τι θα έλεγα. «Πες μας, Παύλο!». Το είπα. Η Τζορτζίνα με ρώτησε αν κολλάει. Ο Κύριος της εξήγησε ότι δεν είναι μεταδοτική ασθένεια κι ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Μου ζήτησε να πω δυο λόγια στους συμμαθητές μου για τα συμπτώματα. Είπα και μετά τους εξήγησα ότι χρειάζεται να κάνω τακτικά

μετρήσεις και να παίρνω ινσουλίνη για να διατηρώ τα επίπεδα του σακχάρου στο αίμα μου όσο το δυνατό πιο κοντά στα φυσιολογικά. Τους έδειξα και τα σύνεργα στο τσαντάκι, το στυλό με το οποίο κάνω τις ενέσεις – όλα. Πρόσεξα ότι ο Περικλής κοιτούσε αμίλητος κι ότι δεν είπε καμία βλακεία. «Μάλλον θα είναι άρρωστος» σκέφτηκα. «Ή δεν έχει συνδεθεί ακόμη με το περιβάλλον».

Τελικά ο Περικλής δεν ήταν άρρωστος και αποκλείεται να μην έχει συνδεθεί ακόμα με το περιβάλλον. Απλώς φέτος δε μου κολλάει ΚΑΘΟΛΟΥ! Αυτό δε σημαίνει ότι γίναμε και φιλαράκια δηλαδή, αλλά πάντως δε μαλώνουμε. Καλό ε; Και νομίζω ότι έχει πάψει να αγαπάει την Άρτεμη γιατί κάτι άκουσα ότι από το καλοκαίρι αγαπάει τη Γιάννα από το ΣΤ'2 επειδή ήταν μαζί στις διακοπές. Αυτό είναι τέλειο!

Α, παραλίγο να ξεχάσω το πιο σημαντικό, ημερολόγιό μου: Σήμερα μου ζήτησε η κυρία Ανθή, η δασκάλα της Δ', να οργανώσουμε μια εκδήλωση στο σχολείο για την Παγκόσμια Ημέρα του Διαβήτη, στις 14 Νοεμβρίου. Μέχρι τη Δευτέρα πρέπει να της πάω ιδέες και τρόπους για να μιλήσουμε για τον διαβήτη δίχως να βαρεθούν τα παιδιά. Νομίζω ότι το 'χω. Έχω εξασκηθεί και στην κατασκήνωση βλέπεις!

Πέντε μήνες μετά

«Καλό είναι να έρθεις κι εσύ, να δεις τη δουλειά του αδελφού σου», η μαμά. «Έτσι, για να επιβραβεύσεις την προσπάθειά του! Μιλάς άλλη μέρα με τους φίλους σου!», ο μπαμπάς. Με είχαν πρήξει για να πάω στην εκδήλωση, αλλά εγώ μόλις είχα μάθει γι' αυτήν είχα σκεφτεί ότι θα ήταν η τέλεια ευκαιρία να κάνω σκάιπ με όλη την παρέα από το νησί (και τη Βάλια, εννοείται). Θα ήμουν μόνος στο σπίτι, θα μπορούσα να λέω ό,τι θέλω, να τους παίζω μουσικές όσο δυνατά θέλω και να μη φοβάμαι μήπως μ' ακούσει κανείς. Εντάξει, τα καταλάβαινα όλα τα ενθαρρυντικά που λέγανε για τον Παύλο, αλλά έλεος πια με τις εκδηλώσεις του Δημοτικού. Αφού ξέρουμε πόσο βαρετές είναι, γιατί να πρέπει να πηγαίνουμε; «Αποκλείεται», τους το ξέκοψα. «Εγώ θα κάτσω εδώ». Τότε ανέλαβε δράση ο δήμιος: «Πολύ καλά, αλλά δεν έχει σκάιπ και ψου ψου με τη Βάλια. Αν δεν έρθεις, να διαβάσεις τίποτα Αρχαία, που έχεις μείνει πίσω!». Ο μπαμπάς, φυσικά. Έγινε χαμός. Του είπα, μου είπε, του ξανάπα, μου ξανάπε μέχρι που άνοιξε την πόρτα του δωματίου του ο Παύλος και φώναξε: «Δεν χρειάζεται να έρθει ο Κωστής, αν δεν θέλει!» κι έκλεισε την πόρτα. «Τι λες ρε συ, που θα μας κάνει και τον μεγαλόψυχο ο μικρός;», σκέφτηκα. Θα πάω στη γιορτή για να τους τη σπάσω! Θα πάω για να περιφέρω τη βαρεμάρα μου στους διαδρόμους του Δημοτικού, για να βλέπουν οι δικοί μου τα ξινισμένα μούτρα μου, ώσπου να συνειδητοποιήσουν ότι δεν είμαι κανένα μωρό πια για να με τρέχουν στις εκδηλώσεις του μικρού. Έχω μεγαλώσει κι έχω τη δική μου ζωή που ΔΕΝ περιλαμβάνει εκδηλώσεις για νιάνιαρα. Και κομμένες οι πλάκες με την κοπέλα μου! Εντάξει;

Τι περίμενα να δω και ν' ακούσω στην εκδήλωση: Δυο-τρεις χαζομάρες για τον διαβήτη από καμιά δασκάλα, που σιγά μην ήξερε τι περάσαμε εμείς μέχρι να στρώσει λίγο η κατάσταση στο σπίτι, κανένα ποιηματάκι ή κανένα λογοτεχνικό κείμενο που θα ξετρυπώναν από το Ανθολόγιο, κι άντε να βλέπαμε και κανένα ταινιάκι στο οποίο κάποιος διαβητικός θα μιλούσε για τη ζωή του. Φυσικά θα μιλούσε ατελείωτες ώρες ο διευθυντής και στο τέλος μπορεί να έδινε τη χαριστική βολή και κανέναν γιατρό. Δε θα καθόμουν όμως μέχρι το τέλος. Είχα πει στα παιδιά ότι σε καμιά ώρα θα ήμουν πίσω. Πόσο παραπάνω ν' αντέξει κανείς πια!

Με το που περάσαμε την πόρτα του σχολείου (οι δικοί μου μπροστά, χέρι χέρι, σαν ζευγαράκι σε ραντεβού, και πίσω εγώ με τα μούτρα κατεβασμένα ως το πεζοδρόμιο), μας έδωσαν από ένα μπλε κύκλο που έπρεπε να καρφισώσουμε στη μπλούζα μας. Το σύμβολο του διαβήτη. Εντάξει, το ξέρουμε! Μετά μας είπαν να πάμε στην αίθουσα εκδηλώσεων. «Καλά τα έλεγα», σκεφτόμουν και μετρούσα αντίστροφα το χρόνο. Οι άλλοι θα ξεκινούσαν σε σαράντα λεπτά. Μπορεί και να προλάβαινα από την αρχή.

Στον διάδρομο όμως, μας περίμενε μια έκπληξη. Τέσσερις πάγκοι με όλα τα σύνεργα των διαβητικών που εμείς τα έχουμε μάθει απ' έξω κι ανακατωτά την τελευταία χρονιά. Δεν τα έδειχναν απλώς. Καλούσαν τον κόσμο να κάνει μέτρηση, να την καταγράψει στο ημερολόγιο ελέγχου και τέτοια. Έκανα κι εγώ. Δε φανταζόμουν ότι πονούσε. Νόμιζα πως ήταν εντελώς ανώδυνο. Ρε τι τραβάει ο Παύλος, σκέφτηκα. Ο μετρητής έδειξε 101. Θα ζήσω, φαντάζομαι...

Μετά τους πάγκους με τα σύνεργα, κάποια παιδιά μοιράζανε ενημερωτικό υλικό που είχε συντάξει η ομάδα που είχε οργανώσει την εκδήλωση. Πίσω τους είχαν αναρτήσει πίνακες με τους υδατάνθρακες και τα ισοδύναμα διάφορων προϊόντων, φρούτων και λαχανικών. Μάλλον τα είχαν αντιγράψει από τον οδηγό διατροφής για διαβητικούς. Προσπάθησα να βγάλω κάποιο συμπέρασμα, αλλά δεν ήταν καθόλου εύκολο. Απορώ πως τα έφερνε βόλτα ο Παύλος. Και δεν είναι και καλός στα Μαθηματικά...

Έξω από την αίθουσα εκδηλώσεων είχαν αναρτήσει μια σειρά από ζωγραφίες που απεικόνιζαν κάτι τερατάκια σε στυλ Σκουπιδοπλάσματα. Κάποια απ' αυτά ήταν και τρισδιάστατα, φτιαγμένα από ανακυκλωμένα υλικά και τέτοια. Τα βαριέμαι αυτά και δεν τους έδωσα καμία σημασία. Μου φάνηκαν και μπεμπεδίστικα κιόλας. Τι σχέση είχαν τα Σκουπιδοπλάσματα; Δεν είχα δει το θεατρικό βλέπεις, ούτε είχα διαβάσει το ημερολόγιο...

Κάτσαμε στις καρέκλες και, όταν γέμισε η αίθουσα, έκλεισαν τα φώτα και ξεκίνησε ένα ταινιάκι. Ο Παύλος με κάτι συμμαθητές του έπαιρναν συνέντευξη από μια γιατρό. Τι συνέντευξη δηλαδή, ανάκριση της κάναν! Είχε χιούμορ όμως και δε με ενόχλησε. Μετά μας έδειξαν τρία βιντεάκια με μαρτυρίες παιδιών με διαβήτη από άλλες χώρες και αποσπάσματα από το Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου νέων με διαβήτη. Πλάκα είχε. Ο κόσμος είχε ζεσταθεί κι εγώ κατάλαβα ότι είχα χαλαρώσει και παρακολουθούσα με ενδιαφέρον. Εντάξει, θα αργούσα λίγο στο σκάιπ, αλλά δεν πειράζει.

Μετά έγινε αυτό που δεν ήθελα: σηκώθηκε ο διευθυντής. Μόνο που έκανε την έκπληξη και μίλησε ελάχιστα, προλογίζοντας απλώς ένα θεατρικό που είχαν γράψει μόνο τους τα παιδιά με τη δασκάλα της θεατρικής αγωγής. «Είδε κανείς το τερατάκι μου;» έτσι το έλεγαν το έργο. Χαζομάρα μου φάνηκε, οπότε έστειλα sms στη Βάλια ότι θα ήμουν στο σκάιπ σε 10´.

Δεν ήταν καθόλου χαζομάρα.

Ήταν σαν να έβλεπα τη ζωή μας με τον Παύλο από τον περασμένο Μάρτιο. Την άρνησή του, το θυμό, τη θλίψη, την προσαρμογή του στο νέο τρόπο ζωής και, τέλος, τη νέα ζωή. Πλάκα πλάκα, δεν είναι καθόλου αστείο να σου τύχει κάτι τέτοιο. Και πρέπει να ‘σαι πολύ δυνατός για να προσαρμοστείς και να μάθεις να ζεις μ’ αυτό δίχως να ντρέπεσαι. Αυτό έλεγαν και τα παιδιά στο θεατρικό: Ζω με το τέρας μου, αλλά όχι για αυτό! Κι είχαν επιλέξει να συμβολίσουν το διαβήτη με το δικό του τερατάκι ο καθένας. Μου είχε φανεί πολύ έξυπνο το εύρημα μέχρι που διάβασα το ημερολόγιο κι έμαθα ότι τα τερατάκια υπήρχαν στ’ αλήθεια και, τώρα που το σκέφτομαι, μπορεί και να ‘ταν μαζί μας στην αίθουσα εκείνο το βράδυ και να παρακολουθούσαν την παράσταση!

Την παρέα δεν την πρόλαβα στο σκάιπ εκείνο το βράδυ. Δεν πειράζει. Φίλοι είναι, με καταλαβαίνουν... Μετά το θεατρικό πήγαμε να φάμε οικογενειακώς σε γιαπωνέζικο. Κερνούσε ο μπαμπάς. Συγκινημένος του σκοτωμού, όπως κι η μαμά. Παλιά, αν ποτέ κάναμε καμιά παρόμοια έξοδο (που δεν κάναμε γιατί οι γονείς μου δεν μπορούσαν να βρεθούν δίπλα δίπλα δίχως να μαλώνουν), θα πηγαίναμε σε κανένα φαστφουντάδικο, άντε

για καριά πίτσα. Μπορεί και για σουβλάκια, αν και στη μαμά δεν αρέσουν τα κρέατα. Τώρα πάμε μόνο σε εστιατόρια που ακολουθούν εγγυημένα τους κανόνες υγιεινής διατροφής. Μην γκρινιάζω όμως, γιατί πώς αλλιώς θα δοκίμαζα σασίμι ή τηριγιάκι που ΤΑ ΛΑΤΡΕΥΩ; Μόνο για τεμπούρα μη μου μιλάτε. Δε θέλω ούτε να τη βλέπω. Γαρίδες και λαχανικά παρατηγανισμένα... Μπλιάξ! Άσε που έχει κι ένα σωρό θερμίδες!»

22 Μαρτίου

Ένας χρόνος πέρασε.

**Καλά τα καταφέραμε, ημερολόγιό μου.
Όλοι μαζί.**

Εγώ, εσύ, ο Παντεσπάνιους, η μαμά, ο
μπαμπάς... Κι ο Κωστής.

**ΜΟΝΟ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΩΝΕ ΤΗ ΜΥΤΗ ΤΟΥ ΣΤΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ!**

Ε, ΚΩΣΤΗ;

Σημειώσεις:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

